

พุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณหงษ์

ฉบับที่ ๑๙/๒๕๖๕ กรกฎาคม - กันยายน พ.ศ.๒๕๖๕

โครงการบูรณะสถาน
ลพบุรีศรีสุวรรณหงษ์

ทรงพระเจริญ

๒๘ กรกฎาคม วันเฉลิมพระชนมพรรษา

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐

ยี่สิบแปดกรกฎาคมอุดมสวัสดิ์
ราชสมภพองค์ราชาแห่งชาวไทย
เสวยราชย์ประกาศในเอกไอศูรย์
องค์ที่สืบสุดประเสริฐเลิศบวร
ทรงบำบัดทุกข์อาณาประชาราษฎร์
เจริญชัยในรัฐสีมา
ในวาระแห่งมงคลพระชนมพรรษา
ขอพระไตรรัตน์สถาพรการุณ

ฤกษ์จรตเรืองบุญอดุลย์สมัย
พระภูวไนยนามมหาวชิราลงกรณ
ทรงสมบุรณ์พระบารมีศรีนุสรณ์
ปวงพสกนิกรกราบบูชา
ทรงบำรุงสุขแก่ชาติศาสนา
ไทยทั่วหล้าน้อมรำลึกตริกพระคุณ
เจ็ดสิบถ้วนถ้วนบ่มบารมีหนุน
เฉลิมบุญแต่พระองค์ทรงพระเจริญ.

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

(ผู้ประพันธ์ : พันเอกศรีณยภูมิ ผู้ฟัง)

โครงการ พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ฉบับที่ ๑๙/๒๕๖๕ กรกฎาคม - กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

วารสารโครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ได้เติบโตมาตามลำดับเพื่อเป็นสื่อกลางบอกเล่าเรื่องราวของพุทธสถานความก้าวหน้าของโครงการในการก่อสร้างรวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ของพุทธสถานในกำกับของท่านเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (หลวงพ่ออลงกต) วัดพระบาทน้ำพุ อำเภอเมืองจังหวัดลพบุรี

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ปัจจุบันมีเนื้อที่ ๓๒๙ ไร่เดิมที่ตรงนี้ หลวงพ่อตั้งใจว่าจะสร้างบ้านพักคนชราเพื่อดูแลคนชราที่ไม่มีลูกหลานคนชราที่อนาถาไร้ที่พึ่ง ได้จัดเตรียมที่ดินนี้เอาไว้มานานกว่า ๑๐ ปีแล้วแต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง สมเด็จพระพุทธชินวงศ์ (สมศักดิ์ อุปสมมหาเถร) เจ้าคณะใหญ่หนกลาง , กรรมการมหาเถรสมาคม , เจ้าอาวาสวัดพิชยญาติการามวรวิหาร ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของท่านมาเยี่ยมที่นี่ ได้เห็นภูมิประเทศแล้ว มีดำริให้สร้างสถานปฏิบัติธรรมกับสร้างศูนย์เรียนรู้พระพุทธศาสนาสำหรับทุกเพศทุกวัยสำหรับคนไทยรวมถึงต่างชาติต่างศาสนาสถานที่นี้ได้รับการออกแบบโดยศิลปินแห่งชาติ ท่านอาจารย์ปรีชา เถาทอง ซึ่งจะเป็นสถานที่เด่นทางด้านศิลปะและสถาปัตยกรรมอันสวยงามยิ่งในดินแดนสุวรรณภูมินี้

ในฉบับนี้วารสารยังคงมีเนื้อหาเข้มข้นเหมือนเดิมมีความก้าวหน้าของการก่อสร้างข้อคิดที่หลากหลายและกิจกรรมต่างๆ ของพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ จึงอยากเชิญชวนทุกท่านได้มีส่วนร่วมในการก่อสร้างพุทธสถานแห่งนี้ด้วยกันทำบุญฝากไว้ในพระพุทธศาสนา จะนำมาซึ่งความสุขแก่ตัวและครอบครัวตลอดไป **“สุโข บุญสุส อัจฉโย การสั่งสมบุญ นำสุขมาให้”**

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษาและอำนวยการ

หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (อลงกต ดิกุขปญโญ)
พระครูภัทรปัญญาภว (เอก ภทฺทปญโญ)

บรรณาธิการ

พันเอกประชุม สุขสำราญ
พันเอกศรีณญาณุมิ ผู้พิมพ์

เขียน/เรียบเรียง

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลกุลิโต
นายประตุงบุญ ทองสว่าง

และทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

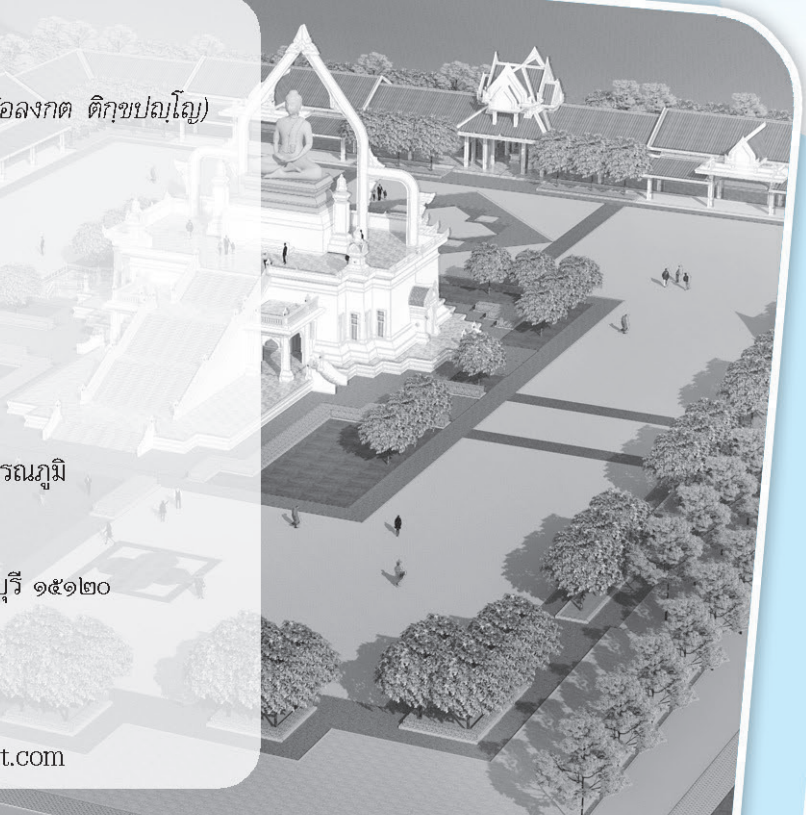
ที่ตั้ง ๑๖๙ หมู่ ๙ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐

โทรศัพท์ : ๐ ๓๖๗๗ ๑๓๐๐

โทรสาร : ๐ ๓๖๗๗ ๑๓๔๙

อีเมลล์ : sps.lopburi@gmail.com

เว็บไซต์ : www.srisuvanabhumibuddhist.com

สารบัญ Content

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร	๓
พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ “ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล)”	๔
วันอาสาฬหบูชา	๕
วันเข้าพรรษา	๘
ลีลาวาทะ	๑๐
นิทานชาดก เรื่อง พญานกแขกเต้าผู้สิ้นโทษ	๑๒
บทกลอนประวัติ พระปาง	
◆ ปางทรงรับหย้าคา	๑๓
◆ ปางขัดสมาธิเพชร	๑๔
รากมนุษย์ ๑๕	
ประมวลภาพ	
◆ โครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ	๑๗
◆ ความก้าวหน้างานก่อสร้าง	๑๘
◆ พิธีอัญเชิญพระพุทธรูปเจ้าน้อย ขึ้นแทนประดิษฐาน	๒๐
ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ จังหวัดลพบุรี	๒๑
พาเที่ยววัดห้วยแก้ว ลพบุรี	๒๓
ถ้าไม่มีเราเขาทำงานกันได้ไหม? (งานเราสำคัญหรือเปล่า?)	๒๕
เรื่องราวพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ	๒๗
มงคลชีวิต “งดเว้นบาป”	๓๑
ธรรมะ จาก หลวงพ่อเจ้าคุณ เรื่อง...อยู่ด้วยกันควรให้อภัยกัน	๓๔
พระธรรมนำสุข เรื่อง จิตที่ฝึกดีแล้ว นำสุขมาให้	๓๖

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร พระนามเดิม **เจริญ คชวัตร** ฉายา สุวฑฺฒโน (๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ - ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖) เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกพระองค์ที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สถิต ณ วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร ทรงดำรงตำแหน่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๒ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ถือเป็นสมเด็จพระสังฆราชที่มีพระชันษามากกว่าสมเด็จพระสังฆราชทุกพระองค์ในอดีตและเป็นพระองค์แรกของไทยที่มีพระชันษา ๑๐๐ ปี ลืมพระชนม์เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เนื่องจากติดเชื้อในกระแสพระโลหิต

< ขณะทรงพระเยาว์ >

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวรประสูติเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ที่จังหวัดกาญจนบุรี เป็นบุตรคนโตของพระชนกน้อย คชวัตร และพระชนนีกิมน้อย คชวัตร พระองค์มีน้องชาย ๒ คน ได้แก่ นายจำเนียร คชวัตร และนายสมุทร คชวัตร พระชนกของพระองค์ป่วยเป็นโรคเรื้อรังและเสียชีวิตไปตั้งแต่พระองค์ยังเล็ก หลังจากนั้น พระองค์ได้มาอยู่ในความดูแลของนางกิมเฮ้ง หรือกิมเฮง ซึ่งเป็นพี่สาวของพระชนนีกิมน้อยที่ได้ขอพระองค์มาเลี้ยงดูและนางกิมเฮ้งจึงตั้งชื่อหลานชายผู้นี้ว่า “เจริญ”

< บรรพชาและอุปสมบท >

เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์นั้นทรงเจ็บป่วยอดแอดอยู่เสมอ โดยมีอยู่คราวหนึ่งที่ทรงป่วยหนักจนญาติ ๆ ต่างพากันคิดว่าคงไม่รอดแล้วและได้บ่นไว้ว่า ถ้าหายป่วยจะให้บวชเพื่อแก้บน แต่เมื่อหายป่วยแล้ว พระองค์ก็ยังไม่ได้บวช จนกระทั่งเรียน

จบชั้นประถม ๕ แล้ว พระองค์จึงได้ทรงบรรพชาเป็นสามเณรเพื่อแก้บนในปี พ.ศ. ๒๔๖๙ ขณะมีพระชันษาได้ ๑๔ ปี ที่วัดเทวสังฆาราม โดยมีพระเทพมงคลรังษี (ตี พุทธิโชติ) เจ้าอาวาสวัดเทวสังฆาราม เป็นพระอุปัชฌาย์ และพระครูนิวิฐสมาจาร (เหรียญ สุวณฺโณโชติ) เจ้าอาวาสวัดศรีอุปการาม เป็นพระอาจารย์ให้สรณะและศีล

ภายหลังบรรพชาแล้วได้จำพรรษาอยู่ที่วัดเทวสังฆาราม ๑ พรรษา และได้มาศึกษาพระธรรมวินัยที่วัดเสนาหา จังหวัดนครปฐม หลังจากนั้น พระเทพมงคลรังษี (ตี พุทธิโชติ) พระอุปัชฌาย์ได้พาพระองค์ไปยังวัดบวรนิเวศราชวรวิหาร และนำพระองค์ขึ้นเฝ้าถวายตัวต่อสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร (ต่อมาคือสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์) เพื่ออยู่ศึกษาพระปริยัติธรรมในสำนักวัดบวรนิเวศวิหาร พระองค์ทรงได้รับประทานนามฉายาจากสมเด็จพระสังฆราชว่า “สุวฑฺฒโน” ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้มีเจริญดี” จนกระทั่งพระชันษาครบอุปสมบทจึงทรงเดินทางกลับไปอุปสมบทที่วัดเทวสังฆารามเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ ภายหลังจึงได้เดินทางเข้ามาจำพรรษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร เพื่อทรงศึกษาพระธรรมวินัยและที่วัดบวรนิเวศวิหาร นี้เอง พระองค์ท่านได้เข้าพิธีอุปสมบทซ้ำในธรรมยุติกนิกายเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๖ (นับแบบปัจจุบันตรงกับ พ.ศ. ๒๔๗๓) โดยมีสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระเทพเมธี (จู อิศรธญาโณ) เป็นพระกรรมวาจาจารย์

< ลืมพระชนม์ >

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ลืมพระชนม์เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๑๙:๓๐ นาฬิกา ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เนื่องจากติดเชื้อในกระแสพระโลหิตมีการเคลื่อนพระศพจากโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์มายังตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น. สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศรีรัศมิ์ พระวรชายาฯ ถึงตำหนักเพชร วัดบวรนิเวศวิหาร เพื่อถวายน้ำสรงพระศพ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์

■ แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี เรื่อง สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร

ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม จันทรวงศ์)

ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ มีนามเดิมว่า **จุม จันทรวงศ์** เกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๔๓๑ ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำเดือน ๖ ปีชวด สัมฤทธิศก จุลศักราช ๒๔๕๐ เป็นบุตรคนที่ ๓ (ในจำนวน ๘ คน) ของนายคำสิงห์และนางเขียว จันทรวงศ์ มีอาชีพทำไร่ ชาตภูมิอยู่บ้านท่าอุเทน อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

เด็กชาย **จุม จันทรวงศ์** เป็นผู้มีอุปนิสัยดี สนใจในการทำบุญทำกุศล ตั้งแต่เป็นเด็กชอบติดตามบิดามารดา หรือคุณตาคุณยายไปวัด ได้มีโอกาสพบเห็นพระสงฆ์เป็นประจำเมื่ออายุครบเกณฑ์เข้าเรียนหนังสือ ก็ไปเข้าโรงเรียนวัดศรีเทพประดิษฐาราม อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม จนจบหลักสูตรประถมศึกษาบริบูรณ์ในสมัยนั้น

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์เป็นพระมหาเถระผู้มีบุญบารมีมากรูปหนึ่งมีคุณธรรมสูงมีวัตรปฏิบัติอันงดงาม ซึ่งพอที่จะนำมากล่าวได้ดังนี้ ๑. ธิโร เป็นนักปราชญ์ ๒. ปญโญ มีปัญญาเฉียบแหลม ๓. พหุลุเต เป็นผู้คงแก่เรียน ๔. โธระโย เป็นผู้เอาจริงเอาจังกับธุระทางพุทธศาสนา คือ คันถุระและวิปัสณาธุระ ๕. สิลวา เป็นผู้มีศีลวัตรอันดีงาม ๖. วตวนโตะ เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งขลุ่ยควัตร ๗. อริโย เป็นผู้ห่างไกลจากความชั่ว ๘. สุมะโร เป็นผู้มั่งมีบุญชาติ ๙. ตาทีโล เป็นผู้มั่นคงในพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐. สปุริโตะ เป็นผู้มียกย วาจา และใจอันสงบเยือกเย็น เป็นลัทธิบุรุษ พุทธสาวก ผู้ควรแก่การกราบไหว้ บูชาโดยแท้ ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล) เริ่มอาพาธมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ จนถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ คณะแพทย์โรงพยาบาลศิริราช ได้ถวายการรักษาโดยการผ่าตัดก้อนเนื้อออก รักษาจนหายเป็นปกติแล้วเดินทางกลับวัดโพธิสมภรณ์อุดรธานี ต่อมาปลายเดือนพฤษภาคมพ.ศ. ๒๕๐๕ ท่านเริ่มอาพาธอีกคณะแพทย์ซึ่งมีศาสตราจารย์พ. อวย เกตุสิงห์ เป็นประธานได้นิมนต์ท่านเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชท่านเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๐๕ โดยมีพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมปนโน ร่วมเดินทางด้วย ศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ ได้ถวายการรักษาด้วยการผ่าตัดถุงน้ำดีมีก้อนเนื้อ ๑๑ เม็ดอาการดีขึ้นเพียง ๓ วัน ต่อจากนั้นอาการก็ทรุดลงต้องให้ออกซิเจนและน้ำเกลือวันที่ ๔

กรกฎาคม ๒๕๐๕ ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ก็ถูกเวทมนตร์อันแรงกล้าครอบงำ แต่ท่านก็ได้แสดงอาการใดๆ ให้ปรากฏจนกระทั่งวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๐๕ พระธรรมเจดีย์ก็ถึงแก่กรรมมรณภาพด้วยอาการสงบเมื่อเวลา ๑๕.๒๗ น. ณ โรงพยาบาลศิริราชท่านได้ละสังขารอันไม่มีแก่นสารนี้ไป รวมสิริอายุได้ ๗๕ ปี ๒ เดือน ๑๕ วัน พรรษา ๕๕

◆ โองาธรรม ◆

พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล) ได้แสดงความจริงในอารมณ์จิตของท่านและหาวิธีระงับดับอารมณ์นั้นโดยไม่ให้หลงไหลไปกับโลกธรรม อุบายนั้นท่านได้แสดงไว้ว่า “จิตเป็นธรรมชาติที่กวัดแกว่งดิ้นรน กระสับกระส่าย แลไปตามอารมณ์ที่ใคร พอใจเบญจกามคุณ ถึงแล้วนั้นก็ไม่มี ทมะ คือความข่มจิตไว้ ไม่ให้ยีนดิ้นร่ายไปตามอารมณ์ พร้อมทั้งมีสติระงับระคองยกย่องจิตตามอนุรูปสมัยนับว่าได้ผล คือจิตสงบระงับจากนิวรณ์กิเลสเป็นการชั่วคราวบ้าง เป็นระยะยาวนานบ้างแต่ในบางโอกาสก็ควบคุมได้ยาก ซึ่งเป็นของธรรมดาสำหรับปุถุชน ต่อจากนั้นก็ได้อากัปทำจิตของตนให้รู้เท่าทันสภาวะธรรมนั้น ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้ตื่นเต้นไปกับโลกธรรม แต่ว่าระงับได้ในบางขณะเช่น ความรัก ความชัง อันเป็นปฏิปักษ์ธรรมเป็นต้น เหล่านี้ยังปรากฏมีในตัวคนเลมถึงกระนั้นก็ยังมิปริชาทราบอยู่เป็นนิตยว่า เป็นโลกิยธรรมนำลัทธิให้ท่องเที่ยวอยู่ในสังสารวัฏ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้ฝึกหัดตัดนิลยพยายามถอดตนออกจากโลกิยธรรม ตามความสามารถ รู้ดีกว่าสลายกายสลายใจอันแท้จริงธรรมนี้เกิดจากข้อวัตรปฏิบัติในการละ พอใจในตัวอย่างยิ่งในความสงบ” และอีกครั้งหนึ่งท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ได้รับนิมนต์ให้ไปเทศน์ โดยมีพระเถระผู้ใหญ่รูปหนึ่งติดตามไปด้วยคือพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมปนโน แห่งวัดป่าบ้านตาดจังหวัดอุดรธานีวันนั้นท่านได้แสดงธรรมไว้อย่างแยบคาย พอที่จะหยิบยกเอาใจความสำคัญมากกล่าวไว้ในที่นี้ดังต่อไปนี้ จิตของพระอริยะเจ้าแยกอาการได้เสียอาการคืออาการที่ ๑ อโคกจิตของท่านไม่เศร้าโศกไม่ปริเทวนาการร้องไห้เสียใจจิตของท่านมีความสุขล้วน ๆ ส่วนจิตใจของปุถุชนคนธรรมดาอย่างหนาไปด้วยกิเลสเต็มไป ด้วยความรักความสุขความทุกข์ครอบงำความสุขยอมเกิดจากความทุกข์เป็นเหตุ เมื่อมีความรักก็มีความโศก ถ้าตัดความรักเสียแล้วความทุกข์จะมีแต่ที่ไหน อาการที่ ๒ วิรช จิตของพระอริยะเจ้าผ่องแผ้วปราศจากฝุ่นไร้ธุลีคือปราศจากราคะโทสะและโมหะคงจะมีแต่พุทธะคือรู้ตื่นเบิกบาน อาการที่ ๓ เขม จิตของพระอริยะเจ้ามีแต่ความเกษมสำราญเพราะปราศจากห่วงน้ำไหลมาท่วมพันห่วงน้ำใหญ่เรียกว่า “โอฆะ” ไม่อาจจะท่วมจิตของพระอริยะเจ้าได้ อาการที่ ๔ จิตของพระอริยะ ไม่ทวนโหวไปตามอำนาจกิเลสไม่ตกอยู่ในห่วงแห่งอวิชชา จิตของพระอริยะมีแต่อาโลโก สว่างไสวแจ่มแจ้งธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เคยพบเคยเห็น ตั้งแต่ภพก่อนชาติก่อนและไม่เคยฟังจากใครเรานี้ก็แจ่มแจ้งไปเลยเพราะท่านตัดอวิชชาเสียได้”

■ แหล่งที่มา : <https://cac.kku.ac.th/>

วันอาสาฬหบูชา

ตรงกับ วันเพ็ญ เดือน ๘ ก่อนปฐมพรรษา (ปฐมพรรษา เริ่ม ตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ในปีที่ไม่มียุทธกาลเป็นต้นไป ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑) ๑ วัน เป็นวันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้า ทรงแสดงปฐมเทศนา คือ เทศน์กัณฑ์แรก ชื่อว่าธัมมจักกัปปวัตตนสูตร โปรดพระปัญจวัคคีย์ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมือง พาราณสี ในปีแรกที่ทรงตรัสรู้และเพราะผลของพระธรรมเทศนากัณฑ์นี้เป็นเหตุให้ท่าน พระโกณฑัญญะในจำนวนพระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ได้ธรรมจักขุ (โสดาปัตติมรรค หรือ โสดาปัตติมรรคญาณ คือญาณที่ทำให้สำเร็จเป็นโสดาบัน) ดวงตาเห็นธรรม คือ ปัญญา รู้เห็นความจริงว่า สิ่งใดก็ตามมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับไป เป็นธรรมดา แล้วขอบรรพชาอุปสมบทต่อพระองค์ เป็นพระอริยสงฆ์องค์แรกของพระพุทธศาสนา และทำให้พระรัตนตรัยครบองค์ ๓ คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ในเมื่อวันนี้ของทุก ๆ ปี เวียนมาถึงพุทธศาสนิกชน จึงนิยมทำการบูชาเป็นพิเศษ และ พุทธศาสนิกชนในที่บางแห่ง ยังตั้งชื่อวันอาสาฬหบูชาว่า “วันพระสงฆ์” ก็มี อาสาฬหบูชา คือ เดือน ๘ อาสาฬหบูชา คือ การบูชาพระในวันเพ็ญเดือน ๘ ความสำคัญ ของวันเพ็ญเดือน ๘ นี้ มีอยู่อย่างไร จะได้นำพุทธประวัติ ตอนหนึ่งมาเล่าต่อไปนี้ นับแต่วันที่สมเด็จพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ คือ ในวันเพ็ญเดือน ๖ พระองค์ประทับเสวยวิมุตติสุขในบริเวณ โทรมถันนั้น ตลอด ๗ สัปดาห์ คือ

๑ สัปดาห์ที่ ๑ คงประทับอยู่ที่ควงไม้ไผ่สลัดถะอันเป็น

ไม้มหาโพธิ์ เพราะเป็นที่ตรัสรู้ ทรงใช้ เวลาพิจารณาปฏิจลมูล ปาปกรรมทบทวนอยู่ตลอด ๗ วัน

๒ สัปดาห์ที่ ๒ เสด็จไปทางทิศอีสานของต้นโพธิ์ ประทับยืนกลางแจ้งเพ่งดูไม้มหาโพธิ์โดย ไม่กระพริบพระเนตร อยู่ในที่แห่งเดียวจนตลอด ๗ วัน ที่ที่ประทับยืนนั้นปรากฏเรียก ในภายหลังว่า “อนิมิสสเจตีย์”

๓ สัปดาห์ที่ ๓ เสด็จไปประทับอยู่ในที่กึ่งกลางระหว่าง อนิมิสสเจตีย์ กับต้นมหาโพธิ์แล้วทรง จงกรมอยู่ ณ ที่ตรงนั้น ตลอด ๗ วัน ซึ่งต่อมาเรียกที่ตรงนั้นว่า “จงกรมเจตีย์”

๔ สัปดาห์ที่ ๔ เสด็จไปทางทิศพายัพของต้นมหาโพธิ์ ประทับนั่งขัดบัลลังก์พิจารณาพระอภิธรรมอยู่ตลอด ๗ วัน ที่ประทับขัดสมาธิเพชร ต่อมาเรียกว่า “รัตนฆรเจตีย์”

๕ สัปดาห์ที่ ๕ เสด็จไปทางทิศบูรพาของต้นมหาโพธิ์ ประทับที่ควงไม้ไผ่ชื่อชวาปาลนิโครธ อยู่ ตลอด ๗ วัน ในระหว่างนั้น ทรงแก้ปัญหาของพราหมณ์ผู้หนึ่งซึ่งทูลถามในเรื่อง ความเป็นพราหมณ์

๖ สัปดาห์ที่ ๖ เสด็จไปทางทิศภาคเษมของต้นมหาโพธิ์ ประทับที่ควงไม้จิกเสวยวิมุตติสุขอยู่ ตลอด ๗ วัน ฝนตกพรำ ตลอดเวลา พญานาคมาวงขนดล้อมพระองค์และแผ่พังพานบัง ฝนให้พระองค์ทรงเปล่งพระอุทานสรรเสริญความสัจและความ ไม่เบียดเบียนกันว่าเป็นสุขในโลก

๗ สัปดาห์ที่ ๗ เสด็จย้ายสถานที่ไปทางทิศใต้ของต้น มหาโพธิ์ ประทับที่ควงไม้เกตุเสวยวิมุตติ สุขตลอด ๗ วัน มี

พยานิช ๒ คน ชื่อ ตปุลละ กับ ภัลลิกะเดินทางจากอุกกถชนบท มาถึงที่นั่น ได้เห็นพระพุทธองค์ประทับอยู่ จึงนำข่าวลือตบตบข่าว ลือต่อกัน ซึ่งเป็นเสบียงกริ่งของตนเข้าไปถวายพระองค์ทรงรับ เสวยเสร็จแล้ว สองพยานิชก็ประกาศตนเป็นอุบาสก นับเป็น อุบาสกคู่แรกในประวัติศาสตร์ทรงพิจารณาสัตว์โลกเมื่อล่วงลับคาที่ ที่ ๗ แล้ว พระองค์เสด็จกลับมาประทับที่ควงไม้ไทรที่ช่อชาปาล นิโครธอีก ทรงดำริว่า ธรรมที่พระองค์ตรัสรู้นี้ ลึกซึ้งมาก ยาก ที่สัตว์อื่นจะรู้ตาม จึงท้อพระทัยที่สอนสัตว์ แต่อาศัยพระกรุณา เป็นที่ตั้ง ทรงเล็งเห็นว่าโลกนี้ผู้ที่พอจะรู้ตามได้ก็จะมี ตอนนี้มีแสดง ถึงบุคคล ๔ เหล่า เปรียบกับดอกบัว ๔ ประเภท คือ

๑. **อุคฆฏัตถุญญ** ได้แก่ ผู้ที่มีอุปนิสัยสามารถรู้ธรรม วิเศษได้ทันทีทันใดในขณะที่มีผู้สอนสั่งสอนเปรียบเทียบ เหมือน ดอกบัวที่โผล่ขึ้นพ้นน้ำแล้ว พร้อมที่จะบานในเมื่อได้รับแสงพระ อาทิตยในวันนั้น

๒. **วิปจิตถุญญ** ได้แก่ ผู้ที่สามารถจะรู้ธรรมวิเศษได้ ต่อ เมื่อท่านขยายความย่อให้พิสดารออกไปเปรียบเหมือนดอกบัวที่ ตั้งอยู่เสมอรระดับน้ำ จักบานในวันรุ่งขึ้น

๓. **เนยยยะ** ได้แก่ ผู้ที่พากเพียรพยายาม ฟัง คิด ถาม ท่องอยู่เสมอไม่ทอดทิ้ง จึงได้รู้ธรรม วิเศษ เปรียบเหมือนดอก บัวที่ยังไม่โผล่ขึ้นจากน้ำ ได้รับการหล่อเลี้ยงจากน้ำ แต่จะโผล่ แล้วบานขึ้นในวันต่อๆ ไป

๔. **ปทปรมะ** ได้แก่ ผู้ที่แม้ฟัง คิด ถาม ท่อง แล้วก็ไม่สามารถรู้ธรรมวิเศษได้ เปรียบเหมือน ดอกบัวที่อยู่ใต้น้ำติดกับ เปือกตม รังแต่จะเป็นกัษอาหารแห่งปลาและเต่า เมื่อเล็งเห็น เหตุนี้ จึงตกลงพระทัยจะสอน ทรงนึกถึงผู้ที่ควรโปรดก่อนคือ อาหารดาบล กับ อุทกดาบล ท่านเหล่านี้ก็หาบุญไม่เสียแล้ว จะมี อยู่ก็แต่ปัญจวัคคีย์ จึงทรงตัดสินพระทัยว่า ควรโปรดปัญจวัคคีย์ ก่อน แล้วก็เสด็จออกเดินไปจากควงไม้ไทรนั้น มุ่งพระพักตร์เสด็จ ไปยังป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมืองพาราณสี การที่เสด็จ เดินทางจากตำบลพระศรีมหาโพธิ์ จนกระทั่งถึงกรุงพาราณสี เช่นนี้ แสดงให้เห็น พระวิริยอุตสาหะอันแรงกล้าเป็นการตั้ง พระทัยแน่วแน่ที่จะประทานปฐมเทศนาแก่ปัญจวัคคีย์เป็นพวก แรกอย่างแท้จริง หนทางระหว่างตำบลพระศรีมหาโพธิ์ถึงพารา ณสีนั้น ในปัจจุบัน ถ้าไปทางรถไฟก็ใช้เวลา ๗-๘ ชั่วโมง การ เสด็จดำเนินด้วยพระบาทเปล่า อาจใช้เวลาตั้งหลายวัน แต่ ปรากฏว่าพอตอนเย็นขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอาสาฬหะนั้นเอง พระพุทธองค์ก็เสด็จถึงป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมืองพารา ณสีอันเป็นที่อยู่แห่งปัญจวัคคีย์

พอเสด็จเข้าราวป่าพวกปัญจวัคคีย์นั้นได้เห็นจึงน็ด หมายกันว่า จะไม่ไหว ไม่สู้รบ และไม่รับบาตรจีวรจะตั้งไว้ให้

เพียงอาสนะเท่านั้น เพราะเข้าใจว่าพระองค์ กลายเป็นคนมี ความมักมากหมดความเพียรเสียแล้ว พอพระองค์เสด็จถึง ต่าง ก็พูดกับพระองค์ฯ โดยไม่เคารพพระองค์ตรัสห้ามและทรง บอกว่าพระองค์ตรัสรู้แล้วจะแสดงธรรมสั่งสอนให้ฟังพรหมณ์ ทั้ง ๕ ก็พากันคัดค้านลำเลิกด้วยถ้อยคำต่างๆ ที่สุดพระองค์จึง ทรงแจ้งเตือนให้รำลึกว่า พระองค์เคยกล่าวเช่นนี้มาในหนหลัง บ้างหรือ พรหมณ์ทั้ง ๕ ระลึกได้ ต่างก็สงบตั้งใจฟังธรรมทันที คำว่านั้น พระองค์ประทับแรมอยู่กับพรหมณ์ทั้ง ๕ รุ่งขึ้นวัน เพ็ญแห่งเดือนอาสาฬหะ พระองค์ทรงเริ่มแสดงธรรมจักกัปปวัต ตนสูตร นับเป็นเทศนาถันท์แรกโปรดปัญจวัคคีย์นั้น โดยใจ ความคือทรงยกที่สุด ๒ ฝ่าย ได้แก่ การประกอบตนให้ลำบาก ด้วยการทรมานกาย และการประกอบตนให้เพลิดเพลินในกาม สุข ทั้ง ๒ นี้รับว่า เป็นของเลวทราม ไม่ควรเสพเฉพาะทาง สลายกลางเท่านั้น เป็นข้อปฏิบัติที่สมควร แล้วทรงแสดงทาง สลายกลางคือ อริยมรรค ๘ ประการ ได้แก่

๑. สัมมาทิฐิ เห็นชอบ
  ๒. สัมมาสังกัปปะ ดำริชอบ
  ๓. สัมมาวาจา เจรจาชอบ
  ๔. สัมมากัมมันตะ ทำการงานชอบ
  ๕. สัมมาอาชีวะ เลี้ยงชีพชอบ
  ๖. สัมมาวายามะ เพียรชอบ
  ๗. สัมมาสติ ระลึกชอบ
  ๘. สัมมาสมาธิ ตั้งใจชอบ
- สรุปด้วยอริยสัง ๔ ได้แก่

๑. ทุกข์ความไม่สบายกายไม่สบายใจ
๒. สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์
๓. นิโรธความดับทุกข์
๔. มรรค ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

ซึ่งให้เห็นโดยปริวรรตและอาการต่างๆ ว่า เมื่อรู้แล้วอาจ ยินยอมได้ว่า ตรัสรู้โดยชอบถึงความ หลุดพ้นและสุดชาติสุดภพ แน่นอนขณะที่พระองค์ทรงแสดงธรรมนี้อยู่ท่ามกลางหมู่ญาติ

ส่องญาณไปตามจนเกิด “ธรรมจักร” คือดวงตา เห็นธรรมขึ้น ทางปัญญาพระองค์ทรงทราบจึงเปล่งพระอุทานว่า “อัญญาสิวะ ตะ โภ โกญทัญญโธอัญญาสิวะตะ โภ โกญทัญญโธ (โกณฑัญญะรู้ แล้ว) เพราะพระองค์ทรงอุทานนี้ภายหลังท่านโกณฑัญญะจึงได้นามใหม่ว่า “อัญญาโกณฑัญญะ” แต่นั่นก็พูลขอบรรพชาพระองค์ ประทานอนุญาตด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทานนับเป็นพระสงฆ์องค์แรกในพระศาสนาที่บวชตามพระพุทธองค์ ตามพุทธประวัติที่เล่ามานี้ จะเห็นว่า วันอาสาฬหบูชามีความสำคัญ คือ

๑. เป็นวันแรกที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระศาสนา
๒. เป็นวันแรกที่พระบรมศาสดาทรงแสดงพระธรรมจักรกับปวัตตนสูตรประกาศสังฆธรรมอันเป็นองค์แห่งสัมมาสัมโพธิญาณ
๓. เป็นวันที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์แรกบังเกิดขึ้นในโลก คือ พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้รับประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทานในวันนั้น
๔. เป็นวันแรกที่บังเกิดพระสังฆรัตนะสมบุรณะเป็นพระรัตนตรัย คือ พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ

การถือปฏิบัติวันอาสาฬหบูชาในประเทศไทย

พิธีวันอาสาฬหบูชาเริ่มกำหนดเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๑ โดยพระธรรมโกศาจารย์ (ชอบ อนุจารี) ครั้งดำรงตำแหน่งสังฆ

มนตรีช่วยว่าการองค์การศึกษาได้เสนอคณะสังฆมนตรี ให้เพิ่มวันศาสนาพิธีทำพุทธบูชาขึ้น อีกวันหนึ่ง คือ วันธรรมจักร หรือ วันอาสาฬหบูชา ด้วยเป็นวันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมจักรกับปวัตตนสูตร คณะสังฆมนตรีลงมติรับหลักการให้เพิ่มวันอาสาฬหบูชาและให้ถือเป็นหลักปฏิบัติในเวลาต่อมา โดยออกเป็นประกาศคณะสงฆ์ เรื่อง กำหนดวันสำคัญทางศาสนา เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๐๑ และในวันเดียวกันนั้นได้มีประกาศสำนักสังฆนายก กำหนดระเบียบปฏิบัติในพิธีอาสาฬหบูชาขึ้นไว้ให้วัดทุกวัดถือปฏิบัติทั่วกัน กล่าวคือก่อนถึงวันอาสาฬหบูชา ๑ สัปดาห์ให้เจ้าอาวาสแจ้งแก่พระภิกษุสามเณรตลอดจนศิษย์วัด คนวัดช่วยกันปิดกวาด ปลูกดาวสนะ จัดตั้งเครื่องสักการะให้ประดับธงธรรมจักรรอบพระอุโบสถตลอดวัน ทั้งเวลาเช้าและเวลาบ่ายให้มีการฟังธรรมตามปกติ เวลาค่ำให้ภิกษุสามเณรอุบาสก อุบาสิกา มาประชุมพร้อมกันที่หน้าพระอุโบสถ หรือพระเจดีย์ จุดธูปเทียนแล้วถือรวมกับดอกไม้ธูปเทียนประนมมือสวดมนต์โดยพระสงฆ์ผู้เป็นประธานมากล่าวคำบูชาจบแล้วทำประทักษิณ

ครั้นแล้วให้ภิกษุสามเณรเข้าไปบูชาพระรัตนตรัย ทำวัตรค่ำแล้วสวดธรรมจักรกับปวัตตนสูตร จบแล้วให้อุบาสก อุบาสิกาทำวัตรค่ำต่อจากนั้น ให้พระสังฆเถระแสดงพระธรรมเทศนาธรรมจักรกับปวัตตนสูตรแล้วให้พระภิกษุสามเณรสวดธรรมจักรกับปวัตตนสูตรทำนองสรภัญญะเพื่อเจริญศรัทธาปลาทะของพุทธศาสนิกชนจบแล้วให้เป็นโอกาสของพุทธศาสนิกชนเจริญภาวนามัยกุศล มีสวดมนต์สันทนาธรรม บำเพ็ญสมถะและวิปัสสนา เป็นต้น ตามควรแก่อัธยาศัยให้ใช้เวลาทำพิธีอาสาฬหบูชาไม่เกิน เวลา ๒๔.๐๐ น. และได้มีการทำพิธีอาสาฬหบูชาอย่างกว้างขวาง นับแต่นั้นมาทางราชการได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีให้มีการชกธงชาติ ถวายเป็นพุทธบูชาในวันนั้นด้วย เมื่อวันอาสาฬหบูชาซึ่งตรงในวันเดียวกันได้เวียนมาบรรจบอีกครั้งหนึ่งในรอบปี คือ เวียนมาบรรจบในวันเพ็ญเดือน ๘ ชาวพุทธทั่วโลกจึงประกอบพิธีสักการบูชา การประกอบพิธีในวันอาสาฬหบูชาแบ่งออกเป็น 3 พิธีคือ

๑. พิธีทูลวง (พระราชพิธี)
๒. พิธีราษฎร์ (พิธีของประชาชนทั่วไป)
๓. พิธีของพระสงฆ์ (คือพิธีที่พระสงฆ์ประกอบศาสนกิจเนื่องในวันสำคัญวันนี้)

การประกอบพิธีและบทสวดมนต์ในวันอาสาฬหบูชา ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกับการประกอบพิธีในวันวิสาขบูชา

■ แหล่งที่มา : สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

วันเข้าพรรษา

“เข้าพรรษา” แปลว่า “พักฝน” หมายถึง พระภิกษุสงฆ์ต้องอยู่ประจำ ณ วัดใดวัดหนึ่งระหว่างฤดูฝน โดยเหตุที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาล มีหน้าที่จะต้องจาริกไปรดน้ำตักน้ำ และเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอนแก่ประชาชนไปในที่ต่าง ๆ ไม่จำเป็นต้องมีที่อยู่ประจำ แม้ในฤดูฝน ชาวบ้านจึงตำหนิว่าไปเหยียบข้าวกล้าและพืชอื่น ๆ จนเสียหาย พระพุทธเจ้าจึงทรงวางระเบียบการจำพรรษาให้พระภิกษุอยู่ประจำที่ตลอด ๓ เดือน ในฤดูฝน โดยแบ่งเป็น

■ ปุริมพรรษา หรือ วันเข้าพรรษาแรก เริ่มตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ของทุกปี หรือถ้าปีใดมีเดือน ๘ สองครั้ง ก็เลื่อนมาเป็นวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หลัง และออกพรรษาในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑

■ ปัจฉิมพรรษา หรือ วันเข้าพรรษาหลัง เริ่มตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๙ จนถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒

อย่างไรก็ตาม หากมีกิจธุระ คือเมื่อเดินทางไปแล้วไม่สามารถจะกลับได้ในวันเดีวนั้น ก็ทรงอนุญาตให้ไปแรมคืนได้ คราวหนึ่งไม่เกิน ๗ คืน เรียกว่า “สัตตาหะ” หากเกินกำหนดนี้ถือว่าไม่ได้รับประโยชน์แห่งการจำพรรษา จัดว่าพรรษาขาด

สำหรับข้อยกเว้นให้ภิกษุจำพรรษาที่อื่นได้ โดยไม่ถือเป็นการขาดพรรษา เว้นแต่เกิน ๗ วัน ได้แก่

๑. การไปรักษาพยาบาลภิกษุ หรือบิดามารดาที่เจ็บป่วย
๒. การไประงับภิกษุสามเณรที่อยากจะสึกมิให้สึกได้

๓. การไปเพื่อกิจธุระของคณะสงฆ์ เช่น การไปหาอุปการณ์มาซ่อมกุฏิที่ชำรุด

๔. หากทายกนิมนต์ไปทำบุญ ก็ไปฉลองศรัทธาในการบำเพ็ญกุศลของเขาได้

นอกจากนี้หากระหว่างเดินทางตรงกับวันหยุดเข้าพรรษาพอดี พระภิกษุสงฆ์เข้ามาทันในหมู่บ้านหรือในเมือง ก็พอจะหาที่พักพิงได้ตามสมควร แต่ถ้ามาไม่ทันก็ต้องพึ่งโคนไม้ใหญ่เป็นที่พักแรม ชาวบ้านเห็นพระได้รับความลำบากเช่นนี้จึงช่วยกันปลูกเพิง เพื่อให้ท่านได้อาศัยพักฝน รวมกันหลายๆ องค์ ที่พักดังกล่าวนี้เรียกว่า “วิหาร” แปลว่า ที่อยู่สงฆ์ เมื่อหมดแล้ว พระสงฆ์ท่านออกจาริกตามกิจของท่าน ครั้งถึงหน้าฝนใหม่ท่านก็กลับมาพักอีก เพราะสะดวกดี แต่บางท่านอยู่ประจำเลย บางทีเศรษฐีมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ก็เลือกหาสถานที่สงบเงียบไม่ห่างไกลจากชุมชนนัก สร้างที่พัก เรียกว่า “อาราม” ให้เป็นที่อยู่ของสงฆ์

ดังเช่นปัจจุบันนี้

ทั้งนี้ โดยปกติเครื่องใช้สอยของพระตามพุทธานุญาต ให้มีประจำตัวนั้น มีเพียงอัฐบริวาร อันได้แก่ สบง จีวร สังฆาฏิ เข็ม บาตร รัดประคุด หม้อกรองน้ำ และมิดโกน และกว่าพระท่านจะหาที่พักแรมได้ บางทีก็ถูกฝนต้นฤดูเปียกปอนมา ชาวบ้านที่โอบอุ้มถวายผ้าอาบน้ำฝนสำหรับให้ท่านได้ผลัดเปลี่ยน และถวายของจำเป็นแก่กิจประจำวันของท่านเป็นพิเศษในวันเข้าพรรษา นับเป็นเหตุให้มีประเพณีทำบุญเนื่องในวันนี้สืบมา...

อย่างไรก็ตาม แม้การเข้าพรรษาจะเป็นเรื่องของพระภิกษุ แต่พุทธศาสนิกชนก็ถือเป็นโอกาสดีที่จะได้ทำบุญรักษาศีล และชำระจิตใจให้ผ่องใส ก่อนวันเข้าพรรษาชาวบ้านก็จะไปช่วยพระทำความสะอาดเสนาสนะ ซ่อมแซมกุฏิวิหารและอื่น ๆ พอถึงวันเข้าพรรษาก็จะไปร่วมทำบุญตักบาตร ถวายเครื่องสักการบูชา ดอกไม้ รูปเทียน และเครื่องใช้ เช่น สบู่ ยาสีฟัน เป็นต้น พร้อมฟังเทศน์ ฟังธรรม และรักษาอุโบสถศีลกันที่วัด บางคนอาจตั้งใจงดเว้นอบายมุขต่าง ๆ เป็นกรณีพิเศษ เช่น งดเสพสุรา งดฆ่าสัตว์ เป็นต้น อนึ่ง บิดามารดามักจะจัดพิธีอุปสมบทให้บุตรหลานของตน โดยถือกันว่าการเข้าบวชเรียนและอยู่จำพรรษาในระหว่างนี้จะได้รับอานิสงส์อย่างสูง

นอกจากนี้ยังมีประเพณีสำคัญที่ขาดไม่ได้เลย คือ “ประเพณีหล่อเทียนเข้าพรรษา” ประเพณีที่กระทำกันเมื่อใกล้ถึงฤดูเข้าพรรษา ซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณกาล การหล่อเทียน

เข้าพรรษานี้มีอยู่เป็นประจำทุกปี เพราะในระยะเข้าพรรษา พระภิกษุจะต้องมีการสวดมนต์ทำวัตรทุกเช้า-เย็น และในการนี้จะต้องมีรูป-เทียนจุดบูชาด้วย พุทธศาสนิกชนทั้งหลายจึงพร้อมใจกันหล่อเทียนเข้าพรรษาสำหรับให้พระภิกษุจุดเป็นการกุศลทานอย่างหนึ่ง เพราะเชื่อกันว่าในการให้ทานด้วยแสงสว่างจะมีอานิสงส์เพิ่มพูนปัญญา หูตาสว่างไสว

ตามชนบทนั้น การหล่อเทียนเข้าพรรษาทำกันอย่างเอิกเกริกสนุกสนานมาก เมื่อหล่อเสร็จแล้วก็จะมีการแห่เทียนรอบพระอุโบสถ 3 รอบ แล้วนำไปบูชาพระตลอดระยะเวลา 3 เดือน บางแห่งก็มีการประกวดการตกแต่ง มีการแห่เทียนรอบเมืองด้วยริ้วขบวนที่สวยงาม โดยถือว่าเป็นงานประจำปีเลยทีเดียว

กิจกรรมต่าง ๆ ที่ควรปฏิบัติในวันเข้าพรรษา

- ร่วมกิจกรรมทำเทียนพรรษา
- ร่วมกิจกรรมถวายผ้าอาบน้ำฝน และจุดปลงจี้แก่พระภิกษุสามเณร
- ร่วมทำบุญ ตักบาตร ฟังธรรมเทศนา รักษาอุโบสถศีล
- อธิษฐานงดเว้นอบายมุขต่าง ๆ

■ แหล่งที่มา : <https://highlight.kapook.com/>

ลัทธิภาทกะ สมเด็จพระโต

สัมมาคารวะ

เจ้าประคุณสมเด็จฯ ทรงคุณธรรมอีกอย่างหนึ่งคือ ท่านมีสัมมาคารวะ อ่อนน้อม ว่ากันว่า เมื่อท่านเดินทางไป ไหนมาไหน พบพระพุทธรูป ท่านจะถอยห่างหลีกออกไป ราว ๕ ศอก แล้วจะนั่งลงกราบ แม้แต่จะไปพบหุ่นแบบสำหรับ สร้างพระพุทธรูป ท่านก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน เคยมีคนถาม ท่านว่า หุ่นแบบสร้างพระนั้น ต้องนับถือด้วยหรือท่านก็ตอบ ว่า “ดินก้อนแรกที่หยิบขึ้นมาปั้นหุ่น ก็นับเป็นองค์พระแล้ว เพราะผู้ทำตั้งใจมาแต่ต้นที่จะทำพระพุทธรูป”

คราวหนึ่งไปสวดมนต์ที่บ้านช่างหล่อ ผังธนบุรี ที่ บ้านนั้น เขาเอาหุ่นพระพุทธรูปตั้งผิงแดดไว้ ห่างจากทางเดิน ราว ๒ ศอก เมื่อท่านเดินผ่านมาในระยะใกล้ชิด ท่านก้มกาย ยกมือขึ้นประนมเหนือศีรษะ กระทำคารวะ พระและศิษย์ที่ ไปด้วย เห็นท่านทำอย่างนั้น ก็ทำตาม

เมื่อขึ้นบ้านงาน และนั่งลงบนอาสนะเรียบร้อยแล้ว นายเทศ ผู้ช่วยเจ้าภาพซึ่งคุ้นเคยกับสมเด็จฯ ได้กราบเรียน ถามว่า

“กระผมสงสัยจริง เพราะไม่เคยเห็นเจ้าคุณสมเด็จฯ กระทำอย่างนี้”

ท่านจึงตอบว่า “แต่ก่อนไม่เคยเห็นจริงจ๊ะ แต่วันนี้ เป็นเหตุบังเอิญจ๊ะ เพราะฉันเดินผ่านมาในเขตอุปการของ ท่าน ไม่เกิน ๔ ศอก จึงต้องทำดังนี้”

นายเทศจึงเรียนว่า “ยังไม่ยกขึ้นตั้ง และยังไม่เบิก พระเนตร จะเป็นพระหรือขอรับ”

ท่านตอบว่า “เป็นจ๊ะ เป็นตั้งแต่ผู้ทำหุ่นยกดินก้อน แรกวางบนกระดานแล้วจ๊ะ เพราะผู้ทำตั้งใจให้เป็นองค์พระ อยู่แล้ว เรียกอุทเทสิกเจดีย์ ยังไงล่ะจ๊ะ”

เมื่อสวดมนต์จบแล้ว ขากลับผ่านมาท่านก็กระทำ อย่างนั้นอีก รุ่งขึ้นท่านไปฉัน ตอนนี้ท่านเห็นพระตั้งอยู่ไกล

ออกไปราว ๖ ศอก ห่างออกไปจากทางที่ท่านเดินผ่านไปเมื่อ วาน เพราะเจ้าภาพเกรงว่าจะทำให้พระที่มากนิมนต์เดิน เข้า-ออกไม่สะดวก ท่านไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพระแล้ว ประนมมือนมัสการ พระที่ติดตามไปด้วยก็กระทำตาม ประมาณสัก ๑ นาทีแล้วจึงขึ้นไปบนเรือนเมื่อฉันเสร็จแล้ว เจ้าภาพถวายเครื่องสักการะ และท่านยถาลัทธิ เสร็จแล้ว ก็นำเอารูปเทียนดอกไม้ที่เจ้าภาพถวายไปสักการบูชาพระ ที่ปั้นหุ่นขึ้นไว้วันนั้น พระติดตามก็ทำตามอีกแล้วจึงกลับวัด

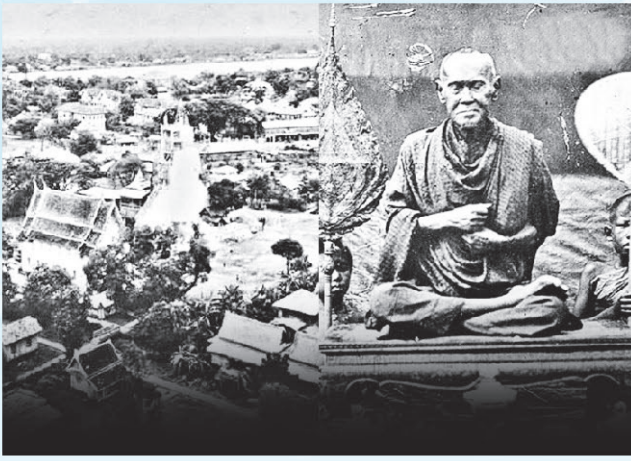
เล่ากันว่า เมื่อเจ้าประคุณสมเด็จฯ ไปพบพระเถร แยกหนังสือคัมภีร์ไปเรียน ท่านจะต้องนั่งประนมมือ หรือก้ม กายลงแสดงความคารวะพระธรรม หรือแม้แต่ใครจะถ่ายรูป ของท่านในอิริยาบถใดก็ตาม ถ้าในที่นั้นมีหนังสือเทศน์ ท่าน จะต้องหยิบขึ้นมาถือ เหมือนหนึ่งว่ากำลังเทศน์อยู่เสมอ และ เพื่อแสดงว่าในที่นั้นมีพระธรรมเป็นประธานอยู่ (ผู้พิมพ์)

อีกอย่างหนึ่งถ้าท่านไปพบพระเถรกำลังเทศน์อยู่ ท่านจะต้องหยุดฟังจนจบ แล้วจึงไปในที่อื่น ทราบว่าที่ท่าน ทำอย่างนี้ด้วยประสงค์จะประพฤติตามเยี่ยงอย่างพระ พุทธเจ้า ที่ทรงฟังธรรมที่พระอรุณูทรแสดงอยู่

เรื่องเดิมมีอยู่ว่า ครั้งหนึ่งพระพุทเจ้าเสด็จไป จะเข้าวิหาร ขณะถึงซุ้มประตูก็พบว่า พระอรุณูทรกำลังแสดง ธรรมอยู่ ครั้นจะเสด็จเข้าไปก็เป็นการไม่เคารพ จึงประทับ ยืนฟังจนจบ เมื่อพระอรุณูทรทราบ จึงทูลขออภัยที่ทำให้ ประทับยืนนาน พระองค์ตรัสว่า แม้จะนานกว่านี้สักเท่าไร ก็จะไม่ประทับยืน เพราะพระองค์ทรงเคารพในพระธรรม

ในหมู่พระสงฆ์ก็เหมือนกัน พระภิกษุจะมีพรรษาอายุ มากหรือน้อยก็ตาม เมื่อไปกราบท่าน ท่านก็กราบคืนบ้าง กราบท่านก็ครั้ง ท่านก็กราบคืนตอบเท่านั้นครั้ง

บางท่านสงสัยว่า ทำไมเจ้าประคุณฯ ต้องทำอย่าง นั้น ท่านตอบว่า “อ้าว...ฉันก็ทำตามพระพุทธรูปภาชิตที่ว่า

วณโก ปฎิภาณ ผู้ให้ช่วยอมได้รับการไหว้ตอบ ยังไงละจ๊ะ”

ยุคเช้า...ขุนนางพระ

เจ้าประคุณสมเด็จฯ เป็นพระเถระที่ไม่ถือยศถือศักดิ์ เป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่าง ชอบประพตติเป็นอย่างดีพระธรรมดาสามัญ เหมือนพระลูกวัดทั่วไป ท่านเคยพูดกับคนอื่นว่า ยกช้างขุนนางพระจะดีอย่างไร

ดังนั้น ท่านจะทำอะไร ท่านก็ทำตามอัธยาศัยของท่าน ไม่เห็นจะต้องคอยเอาอกเอาใจใคร บางครั้งไปกิจนิมนต์ทางเรือบ่อยๆ คิษย์แจวเรือเหนื่อยก็ให้พักเสีย ท่านก็แจวแทนเสียเอง

คราวหนึ่งท่านได้รับนิมนต์ไปในงาน ที่บ้านแถวจังหวัดนนทบุรี ขากลับเจ้าภาพได้ให้บัว ๒ คน ผัวเมียแจวเรือไปส่ง ขณะที่มาตามลำคลองนั้น เขาเกิดผิดใจกันเรื่องอะไรไม่ทราบ ผัวเมียคู่นั้นเป็นปากเสียงเสียงกันหน้าดำหน้าแดง นักเข้าก็จัดคำหยาบคายต่างๆ นานามาต่กันลั่นไปหมด ท่านขอร้องผัวเมียคู่นั้นให้เลิกทะเลาะวิวาทกันเสีย แล้วให้เข้าไปนั่งในประทุนเรือ เสร็จแล้วท่านก็แจวเรือมาเองจนถึงวัดระฆัง

คราวหนึ่งมีผู้นิมนต์ท่านไปเจริญพระพุทธมนต์ ที่บ้านในสวนตำบลราษฎร์บูรณะ ฝั่งธนบุรี บ้านของเขายู่ในคลองเล็กลึกเข้าไปมาก สมเด็จฯ ท่านไปด้วยเรือสำปั้นกับคิษย์ เวลานั้นน้ำแห้งเข้าคลองไม่ได้ ท่านก็ลงขึ้นเรือกับคิษย์ของท่าน

ชาวบ้านเห็นก็นึกแปลกใจ ด้วยไม่เคยเห็นพระเถระผู้ใหญ่ไม่ถือเนื้อถือตัวอย่างนี้มาก่อน ก็ร้องบอกกันว่า “เร็ว...ดูสมเด็จฯขึ้นเรือๆ” ท่านบอกว่า “ฉันไม่ใช่สมเด็จฯดอกจ๊ะ ฉันชื่อ ขรัวโต สมเด็จฯท่านอยู่ที่วัดระฆังจ๊ะ” (ท่านหมายถึงพัดยศที่แสดงว่าเป็นสมเด็จฯอยู่ที่วัดระฆัง) แล้วชาวบ้าน

ก็ช่วยท่านขึ้นเรือไปจนถึงบ้านงาน

เกี่ยวกับเรื่องพัดยศนี้ เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านรับกิจนิมนต์มาในพระบรมมหาราชวัง เมื่อกำลังทำพิธีอยู่นั้น คิษย์ที่พายเรือให้ท่านก็หลบไปเที่ยวเล่นเสีย คงเป็นเพราะท่านใจดี ไม่เคยดุตำลึงโทษ ก็เลยไม่เกรงใจ พอเสร็จจากพิธีในวังก็แบกพัดยศและยามออกมา คอยคิษย์ตั้งนานก็ยังไม่มาลักที เมื่อเห็นว่าคอยต่อไม่ได้แล้ว ก็แบกพัดยศลงเรือ แล้วบอกว่า “เชิญสมเด็จฯท่าน นั่งบนหัวเรือเถอะ ฉันขรัวโตจะพายเรือเองจ๊ะ” ว่าแล้วก็วางพัดยศทางด้านหัวเรือ ท่านก็มายืนพายเรืออยู่ทางด้านท้าย

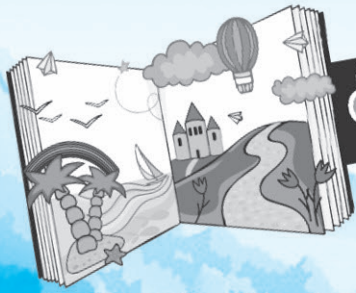
ประกาศห้ามพระพายเรือ

สมัยก่อนนั้น การคมนาคมไม่สะดวก การจะเดินทางไปไหนไกลๆ มักจะไปทางเรือเป็นส่วนใหญ่ พระสงฆ์องค์เจ้าก็ต้องไปทางเรือเหมือนกัน แต่มีปัญหาเรื่องคนพายเรือเสมอ ดังนั้น เพื่อเป็นการพึ่งตนเองโดยไม่รบกวนผู้อื่น จึงมักจะพบพระสงฆ์พายเรือขึ้น - ล่องกันเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลำน้ำเจ้าพระยาอันกั้นระหว่างฝั่งธนบุรีกับฝั่งพระนคร

ในสมัยรัชกาลที่ ๔ จึงมีหมายรับสั่งฉบับหนึ่ง ประกาศห้ามไม่ให้พระสงฆ์แจวเรือ พายเรือ เวลาเสด็จทางชลมารคและเสด็จประทับที่พระที่นั่งริมน้ำ เพราะทรงทอดพระเนตรเห็นพระภิกษุสงฆ์ ยืนแจวเรือขึ้น-ล่อง ตามลำน้ำผ่านพระที่นั่ง ทรงเห็นจับได้ถึง ๓ ราย ตั้งแต่นั้นก็ให้กรมธรรมการจัดเรือสกัดหัวน้ำท้ายน้ำ ห้ามพระภิกษุสงฆ์อย่าให้พายเรือแจวเรือขึ้น-ล่องตามลำน้ำในเวลาเสด็จพระราชดำเนินทางชลมารค และเสด็จพระที่นั่งริมน้ำเป็นอันขาดทีเดียว

คราวหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จลงประทับพระที่นั่งหลังคพิมานพระที่นั่งริมน้ำ วันนั้น เจ้าประคุณสมเด็จฯ ท่านมีกิจจำเป็นต้องแจวเรือผ่านพระที่นั่งนั้นพอเรือจะผ่านหน้าพระที่นั่ง ท่านก็นั่งลง เอาพายพยุ่น้ำในลักษณะกึ่งพายกึ่งแจวพระเจ้าอยู่หัว ทอดพระเนตรเห็น ทรงพระสรวล รับสั่งว่า “ขรัวโตนี่ฉลาดนัก ห้ามยืนแจว ห้ามยืนพาย แต่นั่งลงทำอย่างนี้ไม่ทราบว่าจะแจวหรือพาย”

■ แหล่งที่มา : ลานธรรมจักร เรื่องลิลาวาทะสมเด็จโต
จาก <http://www.dhammadjak.net>

นิทานชาดก

เรื่อง... พญานกแขกเต้าผู้สันโดษ

ในสมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าประทับอยู่วัดเชตวัน เมืองสาวัตถี ทรงปรารภ ภิกษุรูปหนึ่ง ตรัสให้โอวาทว่า “ภิกษุ ธรรมดาสมณเมื่อมาถึงเลนาสนะเป็นที่ลบยแล้วก็ไม่ควรโลภในอาหาร ยินดีตามมีตามได้ ปฏิบัติสมณธรรม โบราณบัณฑิตแม้เป็นสัตว์ดิรัจฉาน กินผงแห่งของตนไม่ที่ตนอยู่อาศัย มีความสันโดษไม่ทำลายมิตรธรรมหนีไปที่อื่นเลย” แล้วได้ตรัสอดีตนิทานมาสาธก ว่า

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่ป่าไม้มีมะเดื่อแห่งหนึ่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา มีนกแขกเต้าหลายแสนตัว ต่อมาในฤดูแล้งผลมะเดื่อได้หมดลง นกแขกเต้าทั้งหลายได้พากันบินหนีไปหากิน ณ ที่อื่น ยังคงเหลือแต่พญานกแขกเต้าตัวหนึ่งเท่านั้น เป็นผู้มักน้อยสันโดษไม่หนีไปที่อื่น เมื่อผลมะเดื่อหมดก็กินหน่อใบ เปลือกและสะเก็ดของต้นมะเดื่อตามลำดับโดยไม่คิดจะหนีไปไหน เป็นเหตุให้บัลลังก์ของท้าวลัทธิแสดงอาการร้อน เพื่อทดสอบจิตใจของพญานกแขกเต้า ท้าวเธอจึงบันดาลให้ต้นมะเดื่อที่นกแขกเต้าอาศัยอยู่นั้นตายและแห้งลง มีลำต้นแตกเป็นช่องน้อยใหญ่ เวลาลมพัดจะมีเสียงดัง มีฝูงไม้ไหลออกมาตามช่องที่แตกนั้น นกแขกเต้าก็ไม่หนีไปไหนก็ยังกินผงไม้ไหลออกมาตามช่องที่แตกนั้นแหละเป็นอาหาร จนสุดท้ายต้นไม้แห้งเหือดแต่พอ พญานกแขกเต้าก็ไม่หนีไปไหน ยังคงจับอยู่ที่ตอต้นไม้

ท้าวลัทธิเมื่อทราบข่าวพญานกแขกเต้ามีความมักน้อยสันโดษจริง ๆ จึงแปลงร่างเป็นพญาหงส์ มีนางลูซาดาเป็นนางหงส์ติดตามไปด้วย บินไปจับที่ตอมะเดื่อใกล้พญานกแขกเต้านั้น แล้วเจรจาว่า

“นกแขกเต้า ผู้มีจะงอยปากสีแดงท่านควรไปที่อื่นได้แล้วยามาตายที่ตรงนี้เลย ท่านมาเยื่อใยอะไรกับต้นไม้แห่งนี้ ต้นไม้อื่นมีถมเถไป”

พญานกแขกเต้าร้องตอบว่า “ท่านพญาหงส์...ใครเป็นเพื่อนในยามทุกข์ยาก ผู้นั้นเป็นสัตว์บุรุษ ย่อมไม่ทอดทิ้งเพื่อนผู้มีทรัพย์และไร้ทรัพย์ ต้นไม้นี้เป็นทั้งเพื่อนเป็นทั้งญาติของเรา เราเพียงต้องการมีชีวิตอยู่เท่านั้น จึงไม่อาจทิ้งต้นไม้นี้ได้ เพราะเหตุเพียงไม่มีผล นี้ไม่ยุติธรรมเลย”

พญาหงส์พอได้ฟังก็ยินดีและสรรเสริญว่า “นกแขกเต้าความเป็นเพื่อนไมตรีสนิทสนมคุ้นเคยกันกับต้นไม้ที่ท่านทำไว้ดีแล้ว ขอสรรเสริญท่านเราจะให้พรแก่ท่าน ท่านจงเลือกพรตามใจประสงค์เถิด”

พญานกแขกเต้าขอพรว่า “ท่านพญาหงส์...เราขอเพียงให้ต้นไม้ไม่มีชีวิตมีผลหวานอร่อยเหมือนเดิมเท่านั้นก็พอ”

พญาหงส์จึงพูดว่า “นกแขกเต้า ..ขอท่านจงอยู่กับต้นมะเดื่อที่สมบูรณ์พร้อมตลอดไปเถิด” ว่าแล้วก็คืนร่างเป็นท้าวลัทธิเหมือนเดิม แสดงอาณาภาพทำให้ต้นมะเดื่อนั้นสมบูรณ์พร้อมทั้งใบและผลยืนต้นอย่างลงงามเหมือนเดิม

พญานกแขกเต้าเห็นเช่นนั้นจึงสรรเสริญท้าวลัทธิว่า “ท้าวลัทธิ ขอพระองค์พร้อมด้วยคณาญาติ มีความสุขเหมือนข้าพระองค์มีความสุข เพราะได้เห็นต้นผลผลิตในวันนี้ด้วยเถิด”

ท้าวลัทธิครั้งประทานพรให้นกแขกเต้าได้สมประสงค์แล้วพร้อมนางลูซาดา ก็กลับคืนวิมานของตนตามเดิม

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า : จงพอใจในสิ่งที่ตนมีตนได้ และเพื่อนที่ดีไม่ละทิ้งเพื่อนไปในยามทุกข์ยาก

■ แหล่งที่มา : <http://www.dhammathai.org/chadokn/chadokn19.php>

ปางทรงรับหน้าคา

ทรงรับหน้าคาจากพราหมณ์โสตถิยะ
ซึ่งเลื่อมใสสรีระอันพองแผ้ว
ถวายเป็นค้ำไห้ญให้ก่อแนว
บัลลังก์แก้วเพื่อบำเพ็ญโพธิญาณ
เพลานั้นตะวันชายบ่ายเลยล่วง
ใต้คบควงอัสสัตถพฤกษ์สถาน
ด้วยปีติ ปราโมทย์โชติขึ้นบาน
ในดวงมานแห่งมุนีเปรมปรีดา

ปางขัดสมาธิเพชร

เมื่อทรงลาดอาสนะประดิษฐาน
เป็นบัลลังก์ตั้งตระหง่านใต้พฤษภา
ประทับขัดสมาธิเพชรเต็ดวาจา
“ถ้าแม้ว่า เนื้อและเลือดจะเหือดไป
เหลือแต่หนังเอ็นกระดูก ผูกเรือนร่าง
จักไม่ล้าลงอบอาสน์ที่อาศัย
จนกว่าบรรลุนิพพานล้ำวิไล
อายุขัยจักสูญสิ้นก็ยินดี”

รากมนุษย

โดย : พ.อ.(พิเศษ)สัมฤทธิ์ คมขำ

ท่านผู้ใด อ่านคำอุทานของท่านพระองค์คุลีมาลหลาย ๆ ครั้ง อ่านซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วพิจารณาดูจริง จัง ติดตามตรึงตรอง ก็ย่อมเข้าใจได้ว่า บัดนี้ ขณะที่ท่านกล่าวคำอุทานนี้ ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่าน อุทานออกมาด้วยความสุขใจ ท่านเห็นชัดเจนในสิ่งที่ท่านเคยกระทำไป ว่าล้วนเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือด ร้อน ความเกลียดชัง อย่างกว้างขวาง เพราะกิเลสหยาบในใจนำพาให้ทำ นำไปให้เข่นฆ่าผู้อื่น ครั้นท่านมา บวชเป็นบรรพชิตแล้ว ทำตามประเพณีตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านได้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นทั้งสิ้น จนได้บรรลุนิพพาน แล้วกล่าวอุทานออกมาว่าท่านมาถูกทางอย่างยิ่ง การมาสู่พุทธศาสนาท่านกล่าวว่าถูก ทาง ได้รับประโยชน์ยิ่งใหญ่

เมื่อก่อนพ่อแม่ตั้งชื่อให้ท่านว่า "อหิงสกะ" ซึ่งมีความหมายว่า "ผู้ไม่เบียดเบียน" แต่เมื่อเติบโตขึ้น ท่านยังเที่ยวเบียดเบียนเข่นฆ่า บัดนี้ กลับประกาศออกมาว่า ผู้ที่เคยประพฤติผิดมาก่อน แล้วกลับตัวมา ประพฤติถูก ชีวิตจะดำเนินไปได้ดีถูกต้อง เหมือนพระจันทร์ที่ถูกเมฆปิดบัง เมื่อเมฆลอยผ่านไปแล้ว ก็กลับ ส่องแสงสว่างได้ตามเดิม

ใครผู้ใดเคยเป็นศัตรูกับท่าน ท่านขอให้เลิกคิดเป็นศัตรูต่อกัน หันมาปฏิบัติตามคำสอนของพระ พุทธเจ้า จะดีกว่าได้ประโยชน์กว่าการโกรธแค้นและแก้แค้นกัน มาฝึกตนมาเปลี่ยนแปลงตนใหม่ ท่านถึงกับ อุทานว่า ช่างเหมืองยังไขน้ำเข้าสู่ที่นาที่สวนได้ ช่างไม้ยังถากไม้ให้เรียบร้อยได้ ช่างทำศรยังสามารถดัดลูก ศรให้ตรงได้ ฉะนั้น คนที่เป็นบัณฑิต ซึ่งเป็นคนฉลาด ไม่ประมาท ก็ย่อมจะฝึกตนเองได้

คนเขาฝึกสัตว์ เขาใช้ท่อนไม้ ศาสตรา ขอบ แล้ บังคับมัน แต่พระพุทธเจ้าฝึกท่านมาได้ทรงใช้ ศาสตรา ขอบ และแล้ใด ๆ เลย จนท่านกลายเป็นคนดี เป็นพระอรหันต์ได้ในที่สุด คือได้บรรลุธรรมอันสูง สุดที่เป็นปรมาตธรรม ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนทุกประการ

การที่นำเรื่องของท่านพระองค์คุลีมาล มาเล่าประกอบ ก็ด้วยเห็นว่า ใคร ๆ เมื่อขุดรากของตนเอง ทั้ง ย่อมดำรงเป็นคนปกติไม่ได้ แต่จะกลับผันแปรไปในทางเสื่อมลง จนเป็นเหตุให้คนอื่นยอมรับนับถือไม่ได้ จะกล่าวไปโยถึงสังคมส่วนใหญ่ว่าจะเดือดร้อนระส่ำระสาย แม้สังคมหน่วยเล็กที่สุดคือครอบครัว ซึ่งอยู่ด้วย กันไม่กี่คน ก็จะมีปรีด เกิดทุกข์เดือดร้อนขึ้น

ความเดือดร้อน ความเสื่อมเสียต่าง ๆ ที่เห็นกันอยู่ มีสาเหตุมาจากการที่บุคคลขุดรากถอนโคน ของตนเองคือศีล 5ทิ้งไป แม้เป็นเพียงข้อแรกเพียงข้อเดียวอย่างที่องค์คุลีมาลกระทำ ก็ก่อความเดือดร้อน

ทั้งแก่ตนและผู้อื่น ฉะนั้น ถ้าจะระงับเหตุแห่งความเดือดร้อนเป็นทุกข์ตั้งแต่ระดับบุคคลขึ้นไป อย่างตรงตามเหตุ ก็ต้องระงับการละเมิดศีล ๕ อันเป็นรากของมนุษย์นี้ให้ได้ ตรงกันข้าม ถ้าจะส่งเสริมความเจริญก้าวหน้า ความอยู่เป็นสุขร่วมกัน ก็ต้องส่งเสริมให้ถือปฏิบัติตามหลักศีล 5 นี้ให้ได้ อย่างน้อยก็ควรจำใส่ใจในคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่เสมอว่า การไม่มีศีลเป็นการขุดรากของตนเองทั้ง (โล โส มุลล์ ขนติ อตตโน) หรือจะจำไว้ให้เต็มครบชุดเลยก็ได้ว่า

โย ปาณมตีมาเปติ	มุสาวาทมฺจ ภาสตี
โลเก อทินฺนํ อาทียตี	ปรทารมฺจคฺจฉตี
สุรามาเรยปานมฺจ	โย นโร อนุยฺยุชตี
อิเชวเมโส โลกสมิ	มุลล์ ขนติ อตตโน

(ผู้ใดชอบฆ่า กล่าวคำเท็จ ถือเอาสิ่งของที่เขาไม่ได้ให้ ประพฤติล่วงเกินภรรยา/สามี ของคนอื่น หมกมุ่นอยู่ในการดื่มสุราและเมรัย ผู้นั้นชื่อว่าขุดรากของตนในโลกนี้ทีเดียว)

อีกทั้งพระอรุณกถาจารย์ ท่านขยายความเสริมคำสอนของพระพุทธเจ้าในข้อนี้อีกว่า “ติฎฐตุ ปรโลโก เอโส ปน อิธ โลกสมิเยว เยน เขตตวตถอุทิตา มูเลน ปติฎฐุเหยยตปิอภฏฐเปตวา วา สุริปนฺโต อตตโน มุลล์ ขนติ อนาโถ กปฺโณ หุตวา จรตี” (โลกหน้ายังไม่ต้องพูดถึงว่าเฉพาะในโลกนี้ก่อน คนเช่นนี้จำนองหรือขายขาด ซึ่งทรัพย์อันเป็นต้นทุน มีนาและสวนเป็นต้นที่ไ้เลี้ยงชีพ นำมาดื่มสุรา ชื่อว่า ย่อมขุดซึ่งรากเหง้าของตน คือกลายเป็นคนกำพร้า ไร้ที่พึ่ง เทียบไป)

ยิ่งกว่านี้ การขุดรากของตน (รากมนุษย์) ทั้ง และการรักษารากของตนไว้ ซึ่งหมายถึงการมีศีล 5 (คือท่านหมายถึงว่าการ สร้างเวรภัย ๕ และการละเวรภัย 5) ใช่ว่าจะให้โทษคือความเสียหาย และให้คุณคือความดีงาม เฉพาะในชาตินี้ชีวิตนี้เท่านั้น ก็หาไม่ได้ ยังให้ผลต่อไปถึงชาติหน้าด้วย เพราะพระพุทธเจ้า ตรัสสอนไว้ว่า

อปฺปหาย ปมฺจเวรานิ	ทุสฺสีโล อิตี วุจฺจตี
กายสฺสเภทา ทุปฺปมฺโณ	นิรยํโสปปชฺชตี
(ผู้ไม่ละเวร ๕ เรียกว่าเป็นผู้ทุศีล มีปัญญาทึบ ตายแล้วก็เข้าถึงนรก)	
โย ปาณํ นาตีปาเตตี	มุสาวาทมฺจ น ภาสตี
โลเก อทินฺนํ นาทียตี	ปรทารมฺจ น คจฺฉตี
สุรามาเรยปานมฺจ	โย นโร นานุยฺยุชตี
ปฺหาย ปมฺจเวรานิ	สีลวา อิตี วุจฺจตี
กายสฺสเภทา สปปมฺโณ	สุคฺติ โสปปชฺชตี

(ผู้ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่พูดเท็จ ไม่ถือเอาของที่เขาไม่ให้ ไม่ล่วงเกินภรรยา/สามีของคนอื่น ไม่หมกมุ่นแต่ในการดื่มสุราและเมรัย ละเวร 5 เสีย เรียกว่าผู้มศีล มีปัญญา ตายแล้วก็ไปสุคติ)

รากมนุษย์ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ ย่อมจะเป็นเสมือนบันไดนำไปสู่ความดี ความเจริญ ที่ยอมรับนับถือได้ และช่วยให้การอยู่ร่วมกันเป็นสุขสงบ

กิจกรรมพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจ

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ มูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ จัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจสู่ชุมชน ร่วมแบ่งปันอาหารกลางวันให้กับนักเรียน โรงเรียนวัดโพธิ์ศรี อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี โรงเรียนวัดหนองคู ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี และโรงเรียนวัดทุ่งลิงโต ต.เขาพระงาม อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี และมอบถุงยังชีพให้กับผู้ป่วยติดเตียงในพื้นที่ อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี

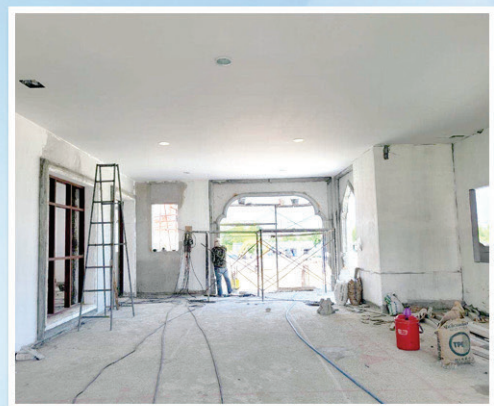
วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ โครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ นำโดย พันเอกประชุม สุขสำราญ (ประธานกรรมการบริหาร) พร้อมด้วย คณะกรรมการบริหาร และ ปกครองท้องที่ ตำบลหนองทรายขาวจัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจสู่ชุมชน (ธรรมสัญจร) ณ วัดหนองทรายขาว ต.หนองทรายขาว อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี นำถุงบุญ จาก ความอนุเคราะห์ หลวงพ่ออลงกต วัดพระบาทน้ำพุ (เครื่องอุปโภค บริโภค) มอบ คนชรา คนยากไร้ และผู้ป่วยติดเตียง

วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๕ โครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ นำโดย พันเอกประชุม สุขสำราญ (ประธานกรรมการบริหาร) พร้อมด้วย คณะกรรมการบริหาร และ ปกครองท้องที่ ตำบลคลองเกตจัดโครงการพุทธสถานสัมพันธ์ปันน้ำใจสู่ชุมชน (ธรรมสัญจร) ณ วัดคลองเกต ต.คลองเกต อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี นำถุงบุญ จาก ความอนุเคราะห์ หลวงพ่ออลงกต วัดพระบาทน้ำพุ (เครื่องอุปโภค บริโภค) มอบ คนชรา คนยากไร้ และผู้ป่วยติดเตียง

การก่อสร้างอาคารแทนประดิษฐานพระพุท

ภาพหน้า

ธลบุรีศรีสุวรรณภูมิ และ อาคารประกอบ

พิธีอัญเชิญพระพุทธเจ้าน้อย ขึ้นแท่นประดิษฐาน

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ วัดสิงห์คูยางค์ อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี จัดพิธีบวงสรวงสร้างท้าวเวสสุวรรณ และ พิธีพุทธาภิเษกครบรอบ ๒๐๐ ปี วัดสิงห์คูยางค์

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๕ เวลา ๐๘.๓๐ น. คณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี โดย พระเทพเสนาบดี เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี พร้อมด้วย เจ้าคณะอำเภอทุกอำเภอ รองเจ้าคณะอำเภอทุกอำเภอ คณะกรรมการขับเคลื่อนกิจการงานคณะสงฆ์ระดับจังหวัด ทั้ง ๖ ด้าน คณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี ร่วมตรวจเยี่ยมวัดในเขตการปกครองคณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี ในพื้นที่ อำเภอโคกเจริญ เพื่อเป็นการขับเคลื่อนเชิงรุก และสนองมติมหาเถรสมาคม มติที่ ๓๙๑/๒๕๖๕

ขอเชิญร่วมบูชาวัตถุมงคล

เพื่อสมทบทุนสร้าง อาคารแทนประดิษฐาน พระพุทธพลบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

A. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 999 บาท

B. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 1,499 บาท

C. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ผิว)

ราคา 1,999 บาท

D. พระพุทธรเจ้าน้อย (องค์ทอง)

ราคา 2,999 บาท

E. พระพุทธรเจ้าน้อย (รมันบุ)

ราคา 3,999 บาท

F. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์รมันบุ)

ราคา 499 บาท

G. พระพุทธรเจ้าน้อย (ปกทอง)

ราคา 4,999 บาท

H. พระพุทธรเจ้าน้อย (ไฟเบอร์พ่นทอง)

ราคา 499 บาท

สนใจสั่งจอง
๐๙-๔๓๕๑-๘๒๖๐

พาเที่ยววัด

ชมประติมากรรมแบบขอม เจดีย์กลางน้ำ “วัดห้วยแก้ว ลพบุรี”

วัดห้วยแก้ว (Wat HuaiKaeo) เป็นวัดที่ผสมผสานงานศิลปะผ่านสถาปัตยกรรมของวัดทั้งไทย ขอม และพม่า เข้าด้วยกัน จุดเด่นของวัดนี้คือ “พระเจดีย์มหาเมตตารัตนระรังษี” เป็นเจดีย์ย่อมุมไม้สิบสองที่สร้างขึ้นในแบบสุโขทัย ตั้งอยู่กลางบึงห้วยแก้ว ภายในเจดีย์ตกแต่งด้วยบรรยากาศร่มรื่นของป่า มีพระพุทธรูปหยกเขียวหยกขาว ๘ องค์ ประดิษฐานอยู่ภายใน ซึ่งพระพุทธรูปนี้นำมาจากพม่า ส่วนสถาปัตยกรรมโดยรอบนั้นเป็นศิลปะแบบขอม เป็นวัดที่มีความงดงามอลังการอีกแห่งหนึ่งในจังหวัดลพบุรี

ประวัติ

วัดห้วยแก้ว ตั้งอยู่ที่ตำบลมหาสอน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี สร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๑๔ และได้รับวิสุงคามสีมาในปี พ.ศ. ๒๔๕๓ วัดแห่งนี้สร้างขึ้นในพื้นที่ห้วยแก้ว ใกล้แม่น้ำบางขาม จึงใช้ชื่อวัดตามทำเลที่ตั้งเป็นวัดห้วยแก้ว กลางบึงของวัดมีพระเจดีย์ย่อมุมไม้สิบสองที่สร้างตามแบบสุโขทัย ความสูง ๓๒.๘ เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๔ เมตร สถาปัตยกรรมรอบนอกเป็นแบบขอมโบราณรวมถึงตัวสะพาน

ที่ทอดจากฝั่งเข้ามายังเจดีย์ และรูปปั้นวิจิตรงดงามที่อยู่รอบๆ สะพาน โดยสะพานทางเดินเข้ามายังพระเจดีย์มีความยาว ๒๙.๗ เมตร

ภายในประดิษฐานพระพุทธรูปหยกเขียวหยกขาว ๘ องค์ นั่งล้อมกันเป็นวงกลม จัดวางตามคติของพม่า และเป็นพระพุทธรูปที่นำมาจากประเทศพม่า ซึ่งมีความเชื่อว่าจะช่วยเสริมดวงเสริมวาสนาให้แก่ผู้ที่ศรัทธา นอกจากนี้ภายในพระเจดีย์ยังบรรจุพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระกรู (พระร่วง) ๘๔,๐๐๐ องค์ และอื่น ๆ อีกด้วย

วัดห้วยแก้ว วัดเก่าที่อายุกว่า ๑๕๐ ปี ปัจจุบันตั้งอยู่ที่ตำบลมหาสอน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี เป็นวัดที่ตั้งอยู่ใจกลางชุมชน ภายในวัดมีเจดีย์มหาเมตตารัตนระรังษี ศิลปะแบบขอมตั้งอยู่กลางบ่อน้ำขนาดใหญ่ภายในมีพระพุทธรูปหยกเขียวและขา

ภายในเจดีย์มีการตกแต่งให้เป็นกลางป่า เมื่อเข้าไปจะพบความสงบ เย็นสบายแบบบอกไม่ถูก นอกจากนี้รอบเจดีย์ยังมีรูปนางอัปสร (เทพธิดาบนสวรรค์) ก่อด้วยอิฐ

◆ บรรยากาศภายในวัด ซึ่งจะมองเห็นพระเจดีย์มหาเมตตารัตนระรังษีที่ตั้งอยู่กลางบึง ◆

◆ ภาพวาดเรื่องเล่าพุทธประวัติ / แปลงนาสาธิตบริเวณริมสระเจดีย์มหาเมตตารัตนระรังสี ◆

ศิลปะภายในท่าต่างๆ

ภายในพระอุโบสถของทางวัดก็ยังมีภาพพุทธประวัติ เพื่อให้ได้เรียนรู้กันอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการจัดแปลงนาสาธิตวิถีเกษตรพอเพียงบริเวณริมสระเจดีย์มหาเมตตารัตนระรังสีอีกด้วย

นอกจากจะเป็นวัดที่ให้ประชาชนทั่วไปเข้าไปสักการะสิ่งศักดิ์ภายในวัด หรือเยี่ยมชมวัดถุสถานต่างๆ แล้ว ยังเปิดให้ประชาชนใช้สถานที่ในการถ่ายภาพฟรีเวดดิ้ง ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

- ที่อยู่ : วัดห้วยแก้ว หมู่ที่ 1 ตำบลมหาสอน อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี
- เปิดให้เข้าชม : 06.30-18.00 น.
- โทร : 0-84344-9588

◆ บริเวณซุ้มประตูของสะพานที่สร้างด้วยสถาปัตยกรรมขอม ◆

◆ พระพุทธรูปหยกเขียวและขาว ◆

◆ รูปนางอัปสรา (เทพธิดาบนสวรรค์) ก่อด้วยอิฐศิลปะภายในท่าต่างๆ ◆

◆ แหล่งที่มา : <https://www.peach.in.th> / <https://www.sanook.com/travel/>

ถ้าไม่มีเรา เขาทำงานกันได้ไหม ? (งานเราสำคัญหรือเปล่า?)

บางคนก็คิดว่า “ถ้าไม่มีเราสักคนจะเป็นยังไง” บางคนก็คิดว่า “แม้ไม่มีเรา เขาก็อยู่กันได้” ว่าด้วยเรื่องการทำงาน ถ้าคุณกำลังจะลาออก ความคิดคุณจะเป็นแบบไหน? ถ้าไม่มีเราเขาทำงานกันได้ไหม? หรือ เราการทำงานของเราสำคัญหรือเปล่านะ?

“งานทุกงานสำคัญ” ประโยคที่หลายคนแคลงใจยิ่งในการทำงานที่ต้องจบไปวันต่อวัน เราทำงานนี้ไม่เห็นมีค่า มีความหมายอะไร ชำร่วยได้ที่รับก็ยังสะท้อนให้รู้สึกด้วยอีก แน่نونว่ามันย่อมรู้สึกว่ “ไม่สำคัญ”

แต่ถ้าเราอยู่ในสถานะผู้ว่าจ้างเมื่อใด เราอาจล้าบอกรได้ว่าทุกงานสำคัญจริง ๆ เพราะไม่มีนายจ้างใดอยากเสียเงินให้ใครฟรี ๆ ทั้งที่ไม่มีหน้าที่อะไร เพียงแต่อาจมีการลำดับความสำคัญไม่เท่ากันบ้างยอมเป็นธรรมดา แต่ให้บอกว่าไม่สำคัญเลย เป็นไปได้ยาก

ถึงตรงนี้เราอาจคิดได้อีกแหละว่า ก็สำคัญไม่มากง “ใครทำก็ได้” คงใช่ในสวนหนึ่ง แต่บางทีก็ขึ้นอยู่กับว่ “ใคร” คนนั้นเป็นอย่างไร

งานไม่สำคัญแต่คนสำคัญ

เป็นจริงที่ในหลายงาน หลายหน้าที่ที่ไม่มีเราเขาก็ทำงานกันได้....ก็แล้วใครจะยอมปล่อยให้ไม่มีใครทำละ? ก็ยอมต้องทำกันให้ได้ต่อไป ทว่าใครทำก็ได้ไม่ได้แปลว่า

“ทำได้เหมือนกัน” ตรงนี้แหละ “สำคัญ”

แม้งานอาจดูไม่สำคัญ แต่ผู้ทำให้ “งานเรา” มีค่าขึ้นมาได้คือ “ตัวเรา” เท่านั้น เช่น สมมติว่าเรามีหน้าที่นับของ ที่เหมือนว่าใครที่นับเลขเป็นก็ทำได้ แต่เรานับได้รวดเร็ว และไม่เคยผิดพลาด แบบนี้ดูเริ่มจะแตกต่าง

ที่นี้ส่วนใหญ่งานที่เราคิดว่าไม่สำคัญนั้น มักต้องทำกันหลายคน ก็จะมีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง ความสำคัญได้มาก เพราะคนอื่นนับผิดบ้าง นับซ้ำบ้าง เช่นนี้แหละ ถ้าเราเหมือนเขาเราก็ไม่สำคัญ...

ใครทำก็ได้ ต้องไม่ใช่เรา!

นั่นเป็นเพียงตัวอย่างง่าย ๆ เบื้องต้น ซึ่งหากมากกว่านั้น เช่น ถ้าเรานับเร็ว นับไม่พลาด แกรมเวลาเรานับของ เรายังสังเกตเจออีกว่าของหรือสินค้ามัน ผิดปกติมีตำหนิ บ่อย ๆ เช่นนี้มันยังทำให้เห็นว่า งานนับของในที่นี้ไม่มีใคร “สำคัญไปกว่าเรา” แล้ว เพราะเราคือที่สุดหนักแน่นของแน่นอน ประเด็นอยู่ที่เราทำได้หรือเปล่า?

ส่วนหนึ่งการที่จะมีใครสักคนทำงานที่ดูจะไม่สำคัญแต่มีคุณค่าออกมาได้ เขาก็ต้อง “เห็นความสำคัญในงานตัวเองก่อน” ถึงจะใส่ใจ ตั้งใจทำได้เช่นนั้นว่าไหม?

แล้วเมื่อเราทำงานได้แบบนี้ ย่อมมีโอกาสถูกเปลี่ยนแปลง เป็นหัวหน้า หรือไปทำงานที่สำคัญมากขึ้นไปอีก หรือถ้าไม่มีใครให้คุณค่า ก็มีความเป็นไปได้ที่ ที่นี้

หรืองานนี้ไม่ได้เหมาะสมกับศักยภาพของเรา ถ้าเราก้าวออกไปเจอที่เหมาะสม มันก็นำพาประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ลองทบทวนดูดี ๆ อาจเห็นได้ว่า ทุกงาน “ใครทำก็ได้” ขึ้นอยู่กับทำแบบไหน ผู้จัดการ, ผู้บริหาร ไปถึงเจ้าของกิจการ ใครก็เป็นได้ เพียงแต่ที่ สุดแล้ว ผลลัพธ์แบบไหนอีกเรื่องหนึ่ง

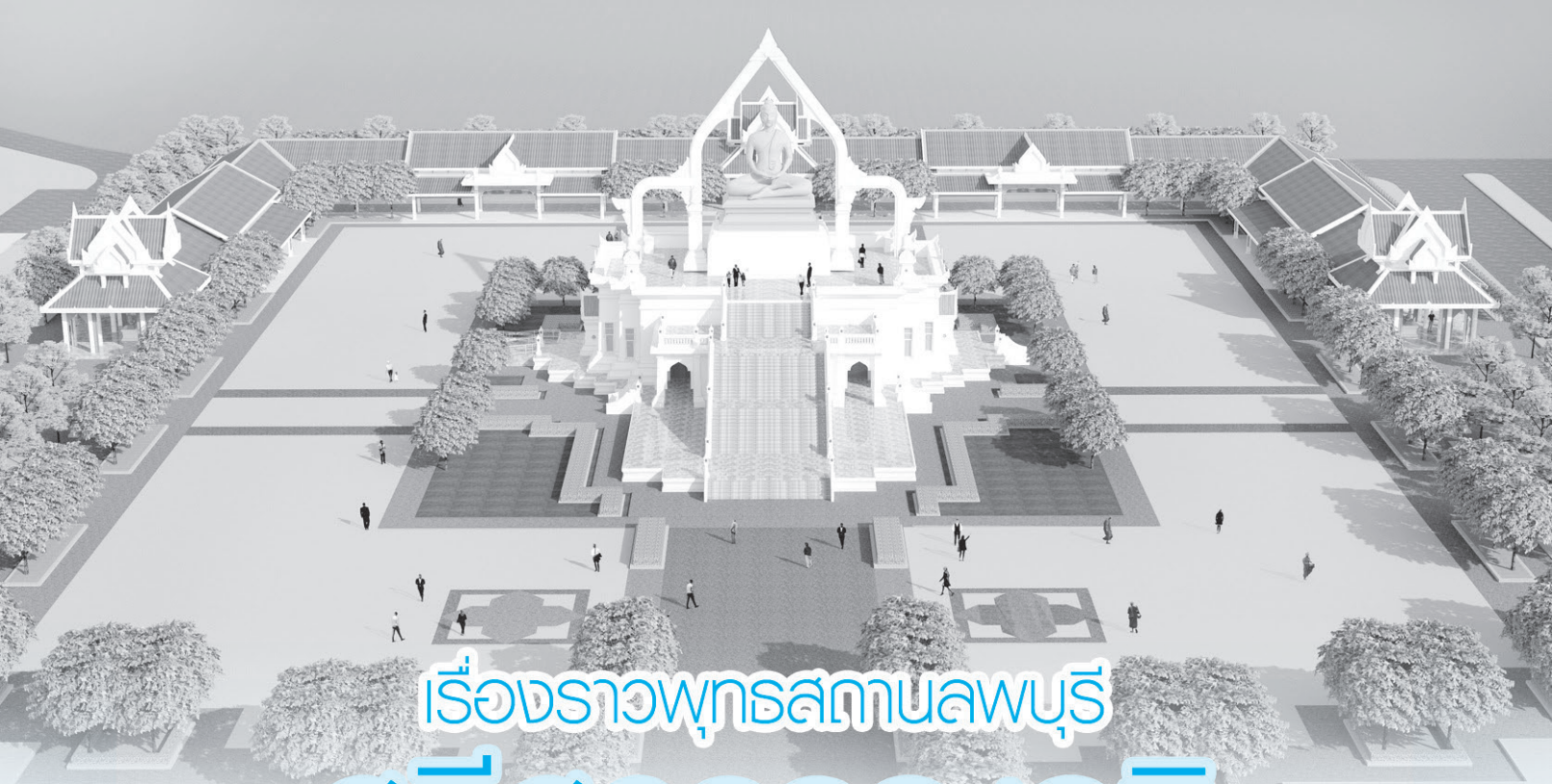
ดังนั้น ใครก็ทำได้ ต้องไม่ใช่เรา เพราะงานใดๆ คนจะทำแทนได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับที่เราให้ความสำคัญ และทำมันออกมาอย่างไรต่างหาก มีใช้ที่ตัวงานเพียงอย่างเดียว เราเคยเกลียดให้ความสำคัญในสิ่งที่ทำมากพอหรือยัง?

เพราะงานจะสำคัญหรือไม่ อาจไม่ใช่ทั้ง ที่ตัวงานหรือ ไม่ใช่ใครหรอกที่ทำให้งานสำคัญ “ผลงานต่างหากมันทำให้เห็นว่าใครสำคัญต่องานนั้น”

ณ จุดหนึ่ง งานที่มองกันว่าใครทำก็ได้ แต่เขาก็อยากได้เราไปทำ ณ ตรงนั้นเราจึงเห็นว่า เพราะเขาเห็นว่างานนี้สำคัญใจ จึงต้องเป็นเราเท่านั้น ถ้าเป็นแบบนี้มันต้องเริ่มจากตรงไหนก่อนละ งานถึงจะสำคัญ

■ แหล่งที่มา : บทความฉบับปรับปรุง เผยแพร่ครั้งแรก Facebook Sirichaiwatt เมื่อ 06/10/2021

เรื่องราวพุทธสถานลพบุรี ศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ได้จัดพิธีอัญเชิญพระพุทธรูปเจ้าน้อย (ปางประสูติ) ขึ้นแทนประดิษฐานเป็นการถาวร เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ตรงกับวันวิสาขบูชา ซึ่งเป็นวันคล้ายวันประสูติของพระพุทธเจ้า โดยมีท่านเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (หลวงพ่อดลภกต) เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ และ นายนิวัฒน์ รุ่งสาคร ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี เป็นประธานฝ่ายคฤหัสถ์ ท่ามกลางสาธุชนมาร่วมพิธีเป็นจำนวนมากในโอกาสนี้ ท่านเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถกล่าว สัมโมทนียกถา เจริญศรัทธาแก่สาธุชนด้วย

“การอัญเชิญพระพุทธรูปเจ้าน้อยหรือพระพุทธเจ้าปางประสูติขึ้นประดิษฐานบนแท่นโดยเรียบร้อยแล้ว บางคนอาจจะมองด้วยความสงสัยว่าอาคารยังสร้างไม่เสร็จแต่ทำไมถึงได้อัญเชิญพระพุทธรูปเจ้าน้อยขึ้นประดิษฐานก็ขอเจริญพรว่าเป็นความถูกต้องและเหมาะสมในกระบวนการของการก่อสร้างเพราะถ้าหากว่าเราจะรอให้สร้างอาคารสร้างเสร็จ การเชิญพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิขึ้นก็จะเป็นการยากมาก

ดังนั้นในห้วงเวลาที่ผ่านมามาดเราจะเลือกเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้การก่อสร้างเป็นไปด้วยความเรียบร้อยราบรื่นซึ่งการก่อสร้างถึงวันนี้ก็สำเร็จไปตามกำหนดการไม่มีขาดตกบกพร่อง และจากนี้ไปงานใหญ่ของเราก็อยู่ที่วันที่ ๕

ธันวาคม ซึ่งนั้นก็หมายถึงว่าอาคารสิ่งก่อสร้างทั้งหมดก็เสร็จสมบูรณ์ซึ่งวันที่ ๕ ธันวาคมที่ผ่านมาเป็นวันที่หลวงพ่อดลภกตกำหนดให้พวกเราทุกคน มาร่วมกันอัญเชิญพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิขึ้นประดิษฐานบนอาคารแทน และวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ หลวงพ่อดลภกตจึงขอเชิญชวนพวกเรามาร่วมสร้างประวัติศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง โดยพิธีอัญเชิญพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ ๘๙ ปาง หลวงพ่อดลภกตมอบภารกิจนี้ให้กับองค์กรหน่วยงานต่างๆ ที่สำคัญในจังหวัดลพบุรีเราเพื่อมาร่วมประวัติศาสตร์ด้วยกันและเป็นเกียรติแก่ทุกๆองค์กรที่ได้มาเป็นเจ้าภาพอัญเชิญพระพุทธรูปศรีสุวรรณภูมิ ๘๙ ปาง ขึ้นประดิษฐานยังแท่นที่เราได้สร้างเสร็จแล้วในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ บางท่านอาจจะนึกต่อไปว่าวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ เราจะมีเฉลิมฉลองเลยหรือไม่การเฉลิมฉลองพระพุทธรูป

ศรีสุวรรณภูมิ ๘๙ ปาง เราจะร่วมกันเฉลิมฉลองอย่างเป็นทางการในวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๕ พวกเราก็จะมีโอกาสร่วมกันสร้างประวัติศาสตร์อีกครั้งหนึ่งซึ่งหลวงพ่อก็เชื่อว่าญาติโยมจะมากันมากมายอย่างเช่นในวันนี้หลวงพ่อก็ไม่ค่อยได้บอกกล่าวกับลูกศิษย์ด้วยความกังวลว่าถ้าหากว่าคนมาเป็น ๑๐,๐๐๐ คนสถานที่แห่งนี้ก็จะแออัด แล้วก็กลายเป็นความลำบากใจของพวกเราทุกคนเพราะขนาดนี้เราก็ยังต้องระมัดระวัง เรื่องการแพร่ระบาดของ โควิด-๑๙ โดยที่สุดแล้วหลวงพ่อก็อยากให้เราได้ทราบถึงเจตนารมณ์ที่หลวงพ่อก็ได้จัดสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิแห่งนี้

เดิมทีที่ตรงนี้หลวงพ่อดังใจว่าจะสร้างบ้านพักคนชราเพื่อดูแลคนชราที่ไม่มีลูกหลานคนชราที่อนาถาไร้ที่พึ่ง หลวงพ่อก็ได้จัดเตรียมที่ดินนี้เอาไว้มานานกว่า ๑๐ ปีแล้วแต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สมเด็จพระพุทธิชนวงศ์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของหลวงพ่อก็ได้มาเยี่ยมที่นี่ท่านได้เห็นภูมิประเทศแล้วท่านก็เลยปรารภกับหลวงพ่อก็มีดำริให้สร้างเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมด้วยเหตุที่สมเด็จพระพุทธิชนวงศ์ท่านเป็นประธานอำนวยการในเรื่องของการวิปัสสนาในประเทศไทยของเราส่วนตัวหลวงพ่อก็ถนัดงานทางด้านวิปัสสนามากกว่างานสังคมสงเคราะห์แต่เนื่องจากว่ามันเป็นเรื่องที่จำเป็นต้อง

ทำจำเป็นต้องช่วยประชาชนที่ลำบากเดือดร้อนด้วยเรื่องของโรคเอดส์ต่อมาก็มีอีกหลายๆ เรื่องเข้ามาหลวงพ่อก็เลยต้องทำหน้าที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์ก็คือช่วยบำบัดทุกข์ให้กับญาติโยมให้กับประชาชนก่อน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะสร้างที่นี่ให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่เป็นของพวกเราคนไทยทั่วประเทศ จะได้มาปฏิบัติธรรมไม่ใช่เฉพาะการปฏิบัติธรรมอย่างเดียว ที่นี่ก็จะคล้ายๆกับเป็นศูนย์เรียนรู้ในเรื่องของพระพุทธศาสนาไม่ใช่แต่ชาวพุทธของเราชาวต่างชาติต่างศาสนาก็จะได้เข้ามาเรียนรู้หรือเข้ามาปฏิบัติธรรมที่นี่ได้ ซึ่งผลที่ได้เราก็จะได้ความเข้าใจในความแตกต่างกันของแต่ละศาสนา เชื้อชาติ ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมรวมทั้งวิถีชีวิต

บางท่านก็ทราบแล้วว่าที่นี่เราได้รับความกรุณาอย่างมากจากศิลปินแห่งชาติหลายท่านโดยเฉพาะท่านอาจารย์ปรีชา เถาทอง ท่านได้ให้แนวคิดและออกแบบซึ่งการออกแบบทั้งหมดนั้นตอนนี้ก็เสร็จสมบูรณ์แล้วพร้อมที่จะดำเนินการก่อสร้างขึ้น และได้ก่อสร้างไปแล้วบางส่วนหลวงพ่อก็ตั้งใจว่าภายใน ๑๐ ปีนี้ ที่นี้ก็น่าจะเสร็จสมบูรณ์หลวงพ่อก็จะทำด้วยความตั้งใจแล้วก็ก็เป็นงานที่สำคัญอีกงานหนึ่งของชีวิต

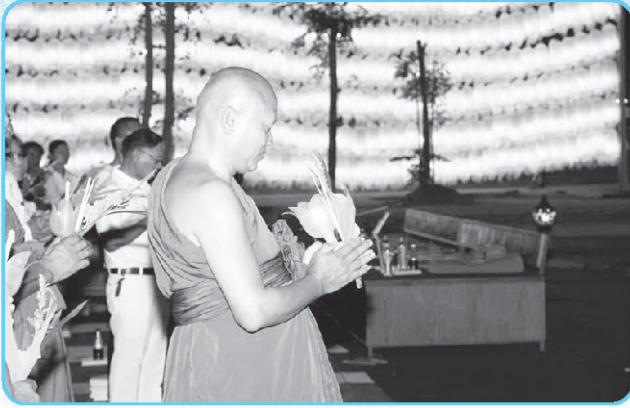

พวกเราชาวลพบุรีก็โชคดีที่พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ตั้งอยู่ที่นี้ต่อไปลูกหลานเราก็จะเข้ามาเรียนรู้พุทธศาสนาได้เข้ามาสวดมนต์ได้เข้ามาฝึกปฏิบัติซึ่งพวกเราที่โตแล้วเราก็จะเข้าใจกันชัดเจนแล้วว่าพระพุทธศาสนาของเรานั้นสอนให้เราให้ทานรักษาศีลเจริญจิตภาวนา ๓ เรื่องนี้เป็นเรื่องหลักตั้งนั้นที่นี้หลวงพ่อก็ขอ ประกาศทั้งนโยบายและเจตนารมณ์ว่าสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งนี้เป็นสมบัติของพวกเราชาวพุทธและนโยบายหลักก็คือส่งเสริมการปฏิบัติธรรมโดยที่ไม่มีการเก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ ซึ่งเรื่องนี้หลวงพ่อก็ได้ตั้งเจตนารมณ์ไว้ตั้งแต่ที่แรกแล้ว ใครเข้ามาที่ตรงนี้จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้นอาหารเครื่องดื่มที่พักรวมทั้งการ

ดูแลทุก ๆ อย่างหลวงพ่อก็กำหนดให้เป็นการส่งเสริมสนับสนุนซึ่งก็เป็นหน้าที่ของพวกเราทุกคนส่วนใครจะทำบุญกับหลวงพ่อก็ขอให้ไปทำตามศรัทธาตามกำลังของเราหลวงพ่อก็ปรารถนาที่จะให้ที่แห่งนี้เกิดประโยชน์สูงสุด

ตั้งนั้นหลังจากเดือนธันวาคมเป็นต้นไปหลวงพ่อกำหนดให้ที่นี้ทุกวันเสาร์เราจะมีการสวดมนต์และหลวงพ่อก็คจะมาแสดงธรรม ที่นี้ทุกคืนวันเสาร์จะมีประชาชน จากกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมาปฏิบัติธรรมกันที่นี้ ก็ขอฝากให้พวกเราทุกคนที่เป็นเจ้าภาพชาวลพบุรี ได้รู้ได้เข้าใจว่านอกจากเจตนารมณ์ที่หลวงพ่อก็สร้างที่นี้ขึ้นมาเพื่อให้เป็นสมบัติของลูกหลานบ้านเมืองถวายเป็นพุทธบูชาสืบทอดพระ

พุทธศาสนาแล้วหลังจากเดือนธันวาคมเป็นต้นไปเราก็จะมีการปฏิบัติธรรม ที่นี้เราโชคดีอย่างมากที่เรามีอนุศาสนาจารย์หลายท่านมารวมกันด้วยความศรัทธาด้วยความตั้งใจที่จะช่วยกันเผยแผ่พุทธศาสนา

วันนี้เราได้อัญเชิญพระพุทธรูปเจ้าน้อยขึ้นแท่นประดิษฐานบางคนอาจจะสังเกตเหมือนที่หลวงพ่อบุญองค์พระพุทธรูปเจ้าน้อยเราได้หล่อมาหลายปี เวลาผ่านไปหลายปีบางส่วนขององค์พระพุทธรูปเจ้าน้อยก็เกิดการสึกหรอ เราจะเห็นได้ว่าบางส่วนของชำรุดหลวงพ่อก็เลยคิดว่าสิ่งที่เราต้องทำโดยเร่งด่วนจากนี้ก็คือการบูรณะซ่อมแซมพุทธศาสนาของเราจำเป็นที่จะต้อง มีทั้งการสนับสนุนส่งเสริมการทำงานบำรุงการเผยแผ่ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นหน้าที่ของพวกเราทุกคนหลวงพ่อยากให้เราทุกคนเห็นร่วมกันว่าปัญหาของโลกขณะนี้ปัญหาของบ้านเมืองเราขณะนี้คนส่วนใหญ่ยังไม่ได้นำหลักธรรม มาใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสมถึงเกิดปัญหามากมายแต่ปัญหาเหล่านั้นพวกเราไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้พ้น

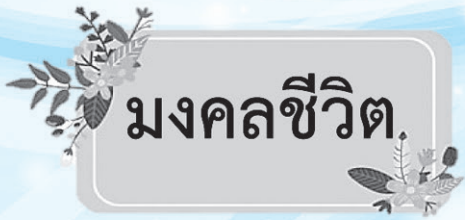
หลวงพ่อยากตัวอย่างง่าย ๆ เมื่อเกิดสงคราม น้ำมันแพงขึ้นพวกเราทุกคนในนี้ล้วนแล้วแต่จะต้องใช้ยานพาหนะในการเดินทางเราต้องเติมน้ำมันเท่าเดิมแต่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นนั่นหมายถึงความลำบากหมายถึงความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นกับพวกเราโดยที่พวกเราไม่ได้เป็นผู้ก่อเหตุแต่ที่โชคดีของ

พวกเราคนไทยก็คือเรายังมีหลักธรรมสำคัญอีกด้านหนึ่งที่ทำให้พวกเราอยู่ร่วมกันได้ก็คือความเมตตาพุทธองค์ทรงตรัสสอนพวกเราให้มีเมตตาต่อกันช่วยเหลือกันเป็นสุขในโลกเมตตาธรรมเป็นเครื่องค้าจุนโลกอันนี้คือสิ่งพิเศษที่หลวงพ่อบุญและเข้าใจวันที่พวกเราคนไทยอยู่กันได้และพวกเรามีโอกาสที่ดีกว่าชาติอื่นคนอื่นก็เพราะว่าประเทศไทยเรามีเมตตาธรรมทุกวันพวกเราให้ทานทุกวันพวกเรารักษาศีล หลายคนก็เหมือนเจริญจิตภาวนาไหว้พระสวดมนต์นี่คือสิ่งที่มีอยู่และเป็นสิ่งที่หลวงพ่อบุญคิดว่า เป็นเรื่องพิเศษ

วันวิสาขบูชาหลวงพ่อบุญไม่ต้องอธิบายเพราะว่าพวกเราเป็นชาวพุทธเรารู้กันมาตั้งแต่เด็กว่าวันวิสาขบูชามีความสำคัญอย่างไรขอให้พวกเราระลึกนึกถึงว่าพวกเรานั้นโชคดีขนาดไหนที่พวกเราได้เกิดบนแผ่นดินไทยที่มีพุทธศาสนาตั้งอยู่อย่างมั่นคงนี่คือโชคดีของพวกเราแต่โชคดีเหล่านี้จะดียิ่งขึ้นถ้าหากพวกเราได้นำหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ไปประพฤติและปฏิบัติและวันนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่พวกเราได้มาร่วมใจกันปฏิบัติตามที่พระพุทธองค์ท่านสั่งสอนเราการให้ทานการรักษาศีลและการเจริญจิตภาวนาที่หลวงพ่อบุญอยากให้เกิดที่นี้อยากให้สิ่งเหล่านี้เป็นไปโดยธรรมชาติโดยที่ไม่มีแบ่งชนชั้นวรรณะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายไม่ให้เป็นภาระแก่ใคร”

มงคลที่ ๑๙ “งดเว้นบาป”

ก่อนจะแต่งตัวในสังฆาม
เราจำต้องอาบน้ำชำระล้างสิ่งสกปรกออกก่อนฉันใด
ก่อนจะมรณมรฺงใจในสภาวะมรฺกษุทธิ
มีคุณธรรมสูงชัน
เราก็จำต้องงดเว้นจากมามทั้งมวลก่อนฉันนั้น

บาป คือ อะไร ?

สิ่งของที่เสีย เรามีชื่อเรียกต่างๆ กันไป เช่น บ้านเสียเราเรียกบ้าน ชำรุด อาหารเสียเราเรียกอาหารบูด ฯลฯ คำจำพวกที่ว่า บูด ชำรุด แตก หัก ผุพัง เน่า ขึ้นรา ฯลฯ ถ้าพูดรวมๆ เราเรียกว่า เสีย หมายความว่า มันไม่ดี

อาการเสียของจิตก็เหมือนกัน เราเรียกแยกได้หลายอย่าง เช่น จิตเศร้าหมอง จิตเหลวไหล ใจร้าย ใจดำ ใจขุนมัว ฯลฯ แล้วแต่ละจะบอกอาการทางไหน คำว่า เศร้าหมอง เหลวไหล ตำทราวม ร้ายกาจ เป็นคำบอกจิตเสีย ซึ่งสิ่งที่ทำให้จิตเสียนี้ทางพระพุทธศาสนาท่านใช้คำสั้นๆ ว่า “บาป” คำว่าบาปจึงหมายถึง สิ่งที่ทำให้จิตเสีย คือมีคุณภาพต่ำลงนั่นเอง ไม่ว่าจะเสียในแง่ไหนก็เรียกว่าบาปทั้งสิ้น

กำเนิดบาป

การกำเนิดของบาป ในทัศนะของศาสนาอื่น เช่น คริสต์ อิสลาม ฮินดู ต่างกับของศาสนาพุทธอย่างมาก เช่น แนวคิดในศาสนาคริสต์ก็ดี อิสลามก็ดี สอนว่าบาปจะเกิดเมื่อผิดคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้า เช่น พระผู้เป็นเจ้าสั่งให้นึกถึงพระองค์อยู่เป็นประจำ ถ้าลืมนึกไปก็เป็นบาป หรือพระผู้เป็นเจ้าในศาสนาคริสต์สั่งไม่ให้เอยนามพระองค์โดยไม่จำเป็น ถ้าใครเอยนามพระเจ้าพร้าเพื่อก็เป็นบาป

ยิ่งไปกว่านั้นตามความเชื่อของเขา บาปยังมีการตกทอดไปถึงลูกหลาน ได้อีกด้วย เช่น ในศาสนาคริสต์เขาถือว่าทุกคนเกิดมามีบาป เพราะอาดัมกับอีวา ซึ่งเขาถือว่าเป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ ชดคำสั่งพระเจ้า แอบไปกิน

มงคลที่ ๑๙ งดเว้นบาป

ตั้งมั่นผู้ปรารถนาหาความสุขความก้าวหน้าทั้งหลาย จึงต้องฝึกใจตนเองให้งดเว้นบาป
ซึ่งทำได้โดยต้องฝึกให้ใจมีหิริโอตตปปะเสียก่อน

แอปเปิ้ลในสวนเอเดน ถูกพระเจ้าปรับโทษเอาเป็นบาป ลูกหลานทั่วโลกจึงมีบาปติดต่อมาด้วย โดยนัยนี้ศาสนาคริสต์เชื่อว่า บาปตกทอดถึงกันได้โดยสายเลือด

วิธีล้างบาป

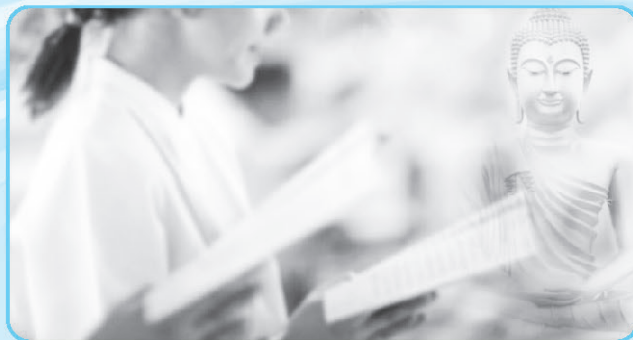
เมื่อทัศนะในเรื่องกำเนิดบาปต่างกันดังกล่าว วิธีล้างบาปในศาสนา ที่มีพระเจ้ากับการแก้ไขพฤติกรรมในพระพุทธศาสนา จึงห่างกันราวฟ้ากับดิน ศาสนาที่เชื่อพระเจ้า เชื่อผู้สร้างผู้ศักดิ์สิทธิ์ สอนว่าพระเจ้าทรงไว้ซึ่งสิทธิ์ขาดที่จะยกเลิกบาปให้ใครๆ ได้โดยการไถ่บาป ขออย่างเดี๋ยวให้ผู้นั้นภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าก็แล้วกัน

จดเว้นจากบาปหมายความว่าอย่างไร ?

จด หมายถึง สิ่งใดที่เคยทำแล้วหยุดเสีย เลิกเสีย

เว้น หมายถึง สิ่งใดที่ไม่เคยทำ ก็ไม่ยอมทำเลย

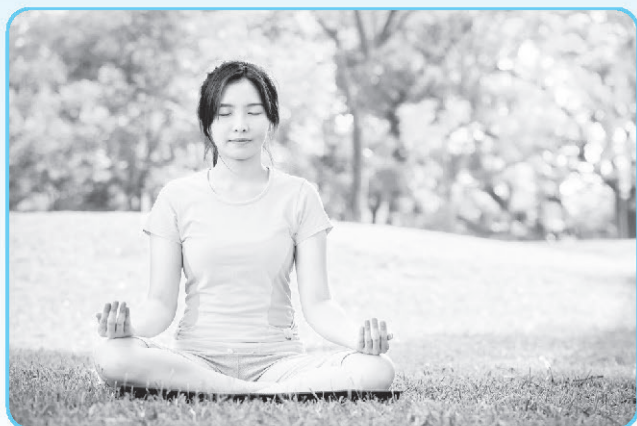
จดเว้นจากบาป จึงหมายความว่า การกระทำใดก็ตามทั้ง กาย วาจา ใจ ที่เป็นความชั่ว ความร้ายกาจ ทำให้ใจเศร้าหมอง ถ้าเราเคยทำอยู่ก็จะจดเสีย ที่ยังไม่เคยทำก็จะเว้นไม่ยอมทำโดยเด็ดขาด

สิ่งที่ทำแล้วเป็นบาป

คือ อกุศลกรรมบถ ๑๐ ได้แก่

๑. ฆ่าสัตว์ เช่น ฆ่าคน ยิงนกตกปลา รวมถึงฆาตกรรม สัตว์
๒. ลักทรัพย์ เช่น ลักขโมย ปล้น ฉ้อโกง หลอกหลวง คอรัปชั่น
๓. ประพฤติผิดในกาม เช่น เป็นชู้ นุดคร่า อนาจาร
๔. พวดเท็จ เช่น พวดโกหก พวดเสริมความ ทำหลักฐานเท็จ
๕. พวดส่อเสียด เช่น พุดยุยงให้เขาแตกกัน ใส่ร้ายป้ายสี
๖. พุดคำหยาบ เช่น ต่ำ ประชด แข่งชกหักกระดูกว่ากระตบ
๗. พุดเพ้อเจ้อ เช่น พุดพล่าม พุดเหลวไหล พุดโอ้อวด
๘. คิดโลภมาก เช่น อยากได้ในทางทุจริต เฟื่องเลี้ยงทรัพย์คนอื่น
๙. คิดพยาบาท เช่น คิดอาฆาต คิดแก้แค้น คิดปองร้าย
๑๐. มีความเห็นผิด เช่น เห็นว่าบุญบาปไม่มีเห็นว่าพ่อแม่ไม่มีพระคุณ เห็นว่าตายแล้วสูญเห็นว่ากฎแห่งกรรมไม่มี

วิธีจดเว้นจากบาปให้สำเร็จ

คนเราประกอบขึ้นด้วยกายและใจ โดยใจจะเป็นผู้คอยควบคุมกายให้ทำหรือไม่ให้ทำสิ่งต่างๆ ตามที่ใจต้องการ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

“ทุกอย่างมีใจเป็นใหญ่ สำเร็จได้ด้วยใจ ถ้าใครมีใจชั่วเสียแล้ว การพูดการกระทำของเขาก็ย่อมชั่วตามไปด้วย เพราะการพูดชั่วทำชั่วนั้น ความทุกข์ก็ย่อมตามสนองเขา เหมือนวงล้อเกวียนที่หมุนเวียนตามบดขยี้รอยเท้าโคที่ลากมันไป

แต่ถ้ามีใจบริสุทธิ์ การพูด การกระทำ ก็ย่อมบริสุทธิ์ตามไปด้วย เพราะการพูด การกระทำ ที่บริสุทธิ์ดีงามนั้น ความสุขก็ย่อมตามสนองเขาเหมือนเงาที่ไม่พรากไปจากร่างฉะนั้น”

อนิสงส์การงดเว้นบาป

๑. ทำให้เป็นคนไม่มีเวร ไม่มีภัย
๒. ทำให้เกิดมหากุศลตามมา
๓. ทำให้โรคภัยไข้เจ็บไม่เบียดเบียน
๔. ทำให้เป็นผู้ไม่ประมาท
๕. ทำให้เกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น
๖. ทำให้จิตใจผ่องใส พร้อมทั้งจะรองรับคุณธรรมขั้นสูงต่อไป

“บัณฑิตเห็นภัยในนรกทั้งหลายแล้ว พึงจดเว้นบาปทั้งหลายเสีย พึงสมาทานอริยธรรมแล้วงดเว้น เมื่อความบากบั่นมีอยู่ ชนไม่พึงเบียดเบียนสัตว์ และรู้อยู่ไม่พึงพุดมุสา ไม่พึงหยาบคายของที่เขาไม่ให้ พึงเป็นผู้ยินดีด้วยภรรยาของตน พึงงดภรรยาของคนอื่น และไม่พึงดื่มเมรัยสุราอันยังจิตให้หลง”

■ แหล่งที่มา : กัลยาณมิตร เพื่อนแท้สำหรับคุณ เรื่อง มงคลชีวิต ๓๔ ประการ จาก www.kalyanamitra.org

ดอกบัวแม้จะเกิดจากโคลนตมที่เข้าเขี้ยว แต่ดอกบัวที่มันน้ำขุ่นมาแล้ว ไม่มีดอกบัวดอกไหนเขี้ยวเลย

พระราชวิสุทธประชาภาค
(หลวงปู่อลงกต)

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
สถานปฏิบัติธรรม และสังฆเวชนียสถาน
www.srisuvarnabhumbuddhist.com

Facebook

Line

Youtube

ธรรมะจาก... หลวงพ่อเจ้าคุณฯ

เรื่อง... อยู่ด้วยกันควรให้อภัยกัน

มนุษย์เราเป็นสัตว์สังคมอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ เป็นครอบครัวซึ่งในครอบครัวหนึ่งมีสมาชิกกันหลาย ๆ คนพ่อแม่ลูกบางครั้งก็ยังมีปู่ย่าตาทวดเราอยู่ร่วมกันคนในบ้านมีความคิดต่างกัน ความคิดความเห็นบางอย่างก็อาจจะต้องไปในทางเดียวกัน ความคิดเหล่านี้ก็มาจากประสบการณ์ของชีวิตของแต่ละคนที่ได้รับการเรียนรู้บอกกล่าวอบรมสั่งสอนต่างกัน ดังนั้นความคิดเห็นที่แตกต่างก็นำไปสู่การพูดการกระทำที่ไม่เหมือนกัน ความเชื่อที่แตกต่างก็นำไปสู่การประพฤติปฏิบัติหรือการกระทำที่ต่างกันเราทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบางครั้งอาจจะไม่เป็นที่ยอมรับของใจของคนอื่นเราชอบแต่คนอื่นอาจจะไม่ชอบ นี่คือเรื่องธรรมดาที่สุดของโลกใบนี้ทุกวันเราก็จะเห็นคนที่ทำอะไรไม่ถูกใจกับเรามีทุกวันแต่เราจะไม่ไปอยู่คนเดียวมันไม่ได้เพราะเรายังต้องปฏิสัมพันธ์มีความผูกพันกับทุกชีวิตในโลกมนุษย์นี่อยู่ เราจะทำอย่างไรให้เรายู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในเมื่อแต่ละคนคิดไม่เหมือนกัน บางทีเราก็ไม่สามารถที่จะไปเปลี่ยนแปลงความคิดของคนได้ ปัญหาแรกก็คือเราจะทำอย่างไรให้เรายู่ร่วมกับคนอื่นได้ในท่ามกลางความคิด ความเชื่อที่แตกต่างที่พระพุทธองค์ท่านสอนก็คือให้มองเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาสิ่งทั้งหลายมีความแตกต่างกันก็เป็นธรรมดาความคิดความเชื่อของแต่ละคนมีความต่างกันการพูดการกระทำที่ต่างกันเรื่องเดียวกันอาจจะพูดไม่เหมือนกันคิดไม่เหมือนกันแต่ความแตกต่างนี้จะต้องไม่นำไปสู่ความแตกแยกที่แตกแยกก็เพราะเราขาดการใช้วิจารณญาณหรือความคิดที่ทำให้เกิดการประนีประนอมซึ่งถ้าหากเรามีการประนีประนอมกันเราก็จะอยู่กันได้ไปต่อกันได้แต่ถ้าหากไม่มีการประนีประนอมบางครั้งตอนนั้นก็จะถึงจุดของการแตกแยกคนเราบางครั้งเริ่มต้นด้วยความรักความผูกพันที่ดีแต่ลงเอยด้วยการแตกแยกกันเพราะการที่เราไม่รู้จักการประนีประนอม แน่หนว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดแต่ถ้าผิดแล้วเราไม่ยืนอยู่บนหลักการของความมีเมตตาที่จะให้อภัย

คำว่าอภัยเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของเราทุกคนที่จะต้องไม่ตลอดชีวิตเพราะคนที่ทำไม่ถูกใจใจไม่เป็นอย่างที่เราคิดมีตลอดชีวิตเช่นเดียวกัน แต่เมื่อใครที่พูดอะไรไม่ถูกใจทำอะไรไม่ถูกใจถ้าเราไม่ใช้คำว่าอภัยมันก็จะติดอยู่ในใจของเราความไม่พอใจก็นำไปสู่การผูกใจเจ็บการอาฆาตพยาบาทซึ่งก็เป็นความทุกข์ใหญ่หลวงของชีวิตของคนในปัจจุบัน ในใจของคนบางคนเต็มไปด้วยการผูกใจเจ็บอาฆาตพยาบาทหลงเวรกับคนอื่นโดยที่ไม่รู้ตัวว่าตัวเองได้ละสมความรู้สึกมาอย่างยาวนาน

และไม่สามารถที่จะสลัดมันออกไปได้เพราะเราไม่ได้เริ่มต้นด้วยการให้อภัยแต่ถึงแม้ว่าความขัดเคืองใจจะใหญ่แค่ไหนก็สามารถที่จะขัดเกลาหรือว่าปล่อยวางได้ด้วยคำว่าอภัยการให้อภัยจึงเสมือนกับเครื่องมือสำคัญที่เราต้องพกติดตัวอยู่ตลอดเวลาหมายถึงต้องอยู่ในหัวใจของเราตลอดเวลาหลวงพ่อก็เลยได้ใช้คำว่าให้อภัยที่ไม่ใช่ก็เพราะว่าไม่เคยโกรธใครไม่เคยตำหนิใครไม่เคยว่าใคร แต่เมื่อใจเรามีการผูกใจเจ็บอาฆาตพยาบาทกับใครบางครั้งการให้อภัยก็ใช้น้อยมากใครทำอะไรไม่ถูกใจถูกใจก็มีน้อยมาก เพราะเราเข้าใจแล้วว่าทุกคนก็ทำไปอย่างที่เราคิดเมื่อเราเข้าใจว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาเราก็จะไม่โกรธใคร คนในบ้านเราพูดไม่เหมือนกันแต่เราก็ยังมีความสุขให้กับกันหัวเราะให้กับกันทุกวันที่ทำงานก็เช่นเดียวกันบางคนอาจจะคิดไม่เหมือนเราบ้างไม่เหมือนเราก็ตาม แต่เมื่อเราถือว่ามีเป็นเรื่องธรรมดาการที่เราจะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุขจึงต้องอยู่บนหลักพื้นฐานของการให้อภัยอยู่ตลอดเวลาถึงแม้ว่าบางครั้งเราอาจจะรู้ว่าคำทำผิดแต่ใจเราต้องให้อภัยอะไรที่มันเกิดขึ้นแล้วก็สามารถที่จะแก้ไขใหม่กันได้พัฒนากันได้

นอกจากการให้อภัยแล้วสิ่งที่ตามมาก็คือการให้ออกาลเขาอาจจะทำผิดในครั้งนี่แต่ไม่ได้แปลว่าเขาจะผิดไปตลอดชีวิตคนที่ทำผิดอาจจะได้รับโทษ เราก็ต้องให้ออกาลสิ่งคมต้องให้ออกาลไปว่าเขาเป็นคนชั่วคนชั่วจะต้องเวลายังนั้นไปตลอด นั่นคือสิ่งที่ไม่ถูกต้องลองย้อนกลับมาดูตัวเองว่าบางครั้งเราก็ต้องการโอกาสบางครั้งเราก็ต้องการการให้อภัยจากคนอื่นเพราะเราผิดพลาดไปเมื่อเราสำนึกได้นอกจากโอกาสแล้วยังต้องการกำลังใจ แต่บางครั้งถึงแม้จะต้องกำลังใจก็ต้องการความช่วยเหลืออะไรที่เราช่วยกันได้เมื่อให้ออกาลเขาได้เปลี่ยนแปลงชีวิตเขาแก้ไขชีวิตเขาให้มันดีขึ้นเราทำได้เราก็ควรจะ**ทำหลวงพ่อยึดหลักนี้ตลอดเวลา** ใครทำผิดอย่างไรให้อภัย ใครทำผิดเราก็ต้องให้ออกาลให้กำลังใจ และบางครั้งก็ต้องให้ไปถึงความช่วยเหลือ เพราะจึงหะของบางคนก็ผิดพลาดล้มเหลว และไม่สามารถที่จะลุกขึ้นมายืนด้วยตัวเองได้ มือเรายังว่าง ยืนมือเข้าไปดูดตั้งเขาขึ้นมา ให้เขาขึ้นไประดับพระองค์กันเดินต่อไป นี่คือความสวยงามอย่างหนึ่งในโลกมนุษย์ **ให้อภัยให้ออกาลให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือ** สุดท้ายเราเองที่เป็นผู้ให้เราก็จะไม่อยู่ในหัวใจเขาตลอดไป

มูลนิธิพุทธสถานไทยศรีสุพรรณภูมิ

พระราชวิสุทธิประชาณค
(หลวงพ่อดลภคต วัดพระบาทน้ำพุ)
ประธานอุปัถฃม

ขอเชิญร่วมบริจาคสมทบทุนสร้าง

อาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ

รับชมวิดีโอตัวอย่างของอาคารแท่นประดิษฐาน พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และอาคารประกอบ ได้ที่นี่

ร่วมบริจาคตามกำลังศรัทธา

ธนาคาร กสิกรไทย สาขา โคกสำโรง

ชื่อบัญชี : ทุนนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

เลขที่บัญชี 095-1-96242-2

หรือสแกน QR CODE

พระธรรมนำสุข

เรื่อง จิตที่ฝึกดีแล้ว นำสุขมาให้

โลกเรามีสองด้านเสมอ มีได้ - มีเสีย , ไม่อยากได้ - ก็ได้ , อยากพบ - ไม่ได้พบ ไม่อยากจาก - ก็ต้องจาก เป็นต้น เหล่านี้เป็นความจริง (สัจจะธรรม) ของโลกที่บางครั้งเราก็ลืมไป เรามักจะจดจำแต่สิ่งที่ปรารถนาแล้วได้รับ เมื่อรับแล้วก็หลงใหลได้ปลื้มติดอยู่กับความยินดีนั้น ๆ จนลืมเตรียมใจไว้บ้างว่า กาลเวลาที่ผ่านไปเราอยู่กับความเปลี่ยนแปลง (อนิจจัง) อยู่ตลอดเวลา ไม่มีอะไรเลยที่ต้องอยู่นาน (ทุกขัง) เราไม่สามารถเข้าไปยึดมั่นเป็นเจ้าของของสิ่งนั้น ๆ ที่ได้มาไปตลอดกาลได้ (อนัตตา) เหนื่อยไม่ได้เตรียมใจหรือเรียนรู้ความจริงเหล่านี้ ก็ไม่ได้ฝึกฝนอบรมจิตใจ ให้อยอมรับกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้สิ่งที่ตามมากับความเปลี่ยนแปลงที่เราไม่คาดคิด ก็คือความทุกข์ทรมานจิตใจ จนกลายเป็นเสียงร่ำไห้ คร่ำครวญ ร่ำพันพรวดเพื่อต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตน

องค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสสอน ถึงวิธีการรับมือกับความทุกข์เหล่านี้ไว้ว่า “จิตดี ทนต่อ สุขาวดี” แปลว่า “จิตที่ฝึกดีแล้วยอมนำสุขมาให้” เพราะจิตที่ฝึกฝนอบรมดีแล้วยอมมีความเพียบพร้อมไปด้วย “สติสมาธิปัญญา” ไปตามลำดับแห่งการได้รับการฝึกฝนอบรมมาของแต่ละบุคคล เมื่อประสบพบเจอกับเหตุการณ์ ความเปลี่ยนแปลงที่ไม่ปรารถนา ก็สามารถที่จะทำความเข้าใจตามความเป็นจริงได้จนเกิดความยอมรับได้และปล่อยวางอารมณ์ทุกข์นั้นได้ในที่สุด.. มาฝึกจิตกันเถาะ

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สิลฺลฺลิตโต

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาลังพัฒนา

กุนนิตพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณ...
 บัญชี: กุนนิตพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ
 เลขอ้างอิง: DONKB000001659883000

ครั้งหนึ่งในชีวิตที่คุณจะมีโอกาสได้ร่วมขรรโสงพุทธศาสนา

เรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา เป็นส่วนหนึ่งในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยการร่วมสมทบทุนจองโฉนดที่ดิน เพื่อสร้างพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ และสังเวชนียสถาน ๔ ตำบล ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

ตารางวา ละ ๙๙๙ บาท   **รับของที่ระลึกการบริจาค**
พร้อมโฉนดและใบอนุญาตขุดบ่อน้ำ(ลดภาษี)

ผู้ถวายที่ดินแปลงนี้ตั้งจำนวน ๑ ตารางวา
 รูปแปลง

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

ตะกรุด

หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี

พระพุทธรูปเจ้าน้อย
 ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร

- ๑ ตารางวา รับ ตะกรุด
  - ๕ ตารางวา รับ หนังสือภาพพุทธประวัติ ๔ สี
  - ๑๐ ตารางวา รับ พระพุทธรูปเจ้าน้อย ขนาดสูง ๑๐ เซนติเมตร
- ติดต่อแจ้งความจำนงสั่งจองที่ดิน ๐ ๓๖๓๗ ๑๓๐๐

